

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır
Kasım 2026 / Sayı:206 Fiyat: 10 TL

İstibdadın dayattığı sefalete, zillete, çürümeye karşı düzen siyasetinden kopma zamanı!
Birleşik işçi cephesi ve bağımsız sosyalist odak için çağrı!
Sayfa: 8

Fabrikalardan Haberler:
Dilovası Esitaş, Tuzla Oppo ve Chen Solar, Gebze Weidmann, Başiskele Ford Otosan fabrikalarından, Çanakkale'den emekçi kadınlardan ve Dardanel işçilerinden, İzmir'den metal işçilerinden, Beşiktaş Belediyesi işçilerinden, İmbat Madencilik işçilerinden, Tuzla Burgmann grevinden, Aliağa Smart Solar, Tuzla Volvac, Ankara Panelsan ve Ulusoy Bakır direnişlerinden haberler
Sayfa: 2-5

YOKSULLUK SINIRININ ALTINDA VERGİYİ SIFIRLA!

Krizin de vurgunun da faturası patronlara ve para babalarına!

Ekonomik krizler, tek amacı kâr olan kapitalist piyasa anarşisinin bir sonucudur. Gece gündüz çalışan, alınterinin karşılığı olarak açlık sınırındaki ücretlere talim eden işçi sınıfının krizlerde en ufak bir sorumluluğu yoktur. Ama patronlar, işten çıkarmalarla ve enflasyonla, üretimden daha kârlı bir alan bulur bulmaz (faiz, borsa vb.) fabrikayı kapatıp kaçmalarla, faturayı her zaman işçilere, emekçilere ödetir. Devlet de patronların devleti olduğunu, vergilerle krizin yükünü emekçi halka yükleyerek gösterir. Bugün gerek genel ekonomik kriz gerekse de fon vurgunu vesilesiyle yaşanan da tam olarak budur.

Patron devletine patronların nazı geçer. Piyasa berbat, öldük, bittik, mahvolduk diye yakınırlar; devletten vergi muafiyet ve istisnalarını, bunlar yetmez milyarlarca teşvik ve destekleri alırlar. Devlet ise patrondan ve para babalarından almadığı vergiyi, daha işçinin ücreti banka hesabına yatmadan kaynağından kestiği gelir vergisiyle, ekmekten süte, otobüs biletinden okul defterine, elektrik-su faturasından ilaca, mazottan gübreye her şeyden KDV-ÖTV keserek işçiden, emekçiden, köylüden alır. Deyim yerindeyse patronun nazını çekerken emekçi halkın burnundan fitil fitil getirir.

Bu memlekette işçi, emekçi, köylü kan kusar kızılcık şerbeti içtim der. Sabreder, evine ekmek götürmek için savaş verir. İşçi sınıfı, emekçi halk, yoksul köylü patron sınıfı gibi nazlanmaz. Gün gelir ayağa kalkar, hakkını nazlanarak değil mücadeleyle söke söke alır. Şimdi ayağa kalkma zamanıdır.

Ekonomik krizin ve fon vurgununun faturasını ödememek için örgütlü mücadele tek yol. Sendikalaşan ve toplu sözleşmelerle vergi yükünü patrona aktaran örgütlü ve öncü işçiler yol gösteriyor. Hemen yarın örgütlü işçiler vergi yükü patronlara diyerek mücadeleye atılmalıdır. Örgütsüz işçiler örgütlenmek için ilk adımlarını atmalıdır.

Kasım ve Aralık aylarında mecliste devlet bütçesi kararlaştırılacak. Patron ve ağa temsilcileri meydanı boş bulmamalı! Tüm işçi sınıfı ve emekçi halkımız vergide adaletsizliğe karşı birleşmeli ve meydanları doldurmalıdır.

Ekonomik krizin de fon vurgununun da faturası patronlara! Patronlara vergi muafiyet ve istisnalarına, patronların vergi borçlarının silinmesine, devlet bütçesinden destek ve teşviklerle sermayeye para yağdırılmasına son!

Spekülasyonların, vurgunların faturasını halka çıkaran, ülke ekonomisini emperyalizmin yağmasına açan, kapitalizmin kumarhanesi borsa kapatılsın!

Şirketlerden alınan kurumlar vergisi artırılsın! Para babalarına servet vergisi!

İşçiye, emekçiye temel ihtiyaçlarda KDV vb. tüketim vergilerinde muafiyet! Yoksul köylüye vergisiz mazot, su, yem, gübre!

Bugün açlık sınırının 38 bin lira, yoksulluk sınırının 123 bin 856 lira olduğu ve her gün arttığı memlekette, vatandaşını en temel geçim araçlarından yoksun bırakan bir devlet, yoksulluk sınırının altında yaşayan halkından vergi alamaz! Alırsa bu zulümdür!

Zulme karşı şiarımız: Yoksulluk sınırının altında vergiyi sıfırla! Vergi yükü patronlara ve para babalarına!

6-7 Molanın Gündemi
8 Sungur Savran: "Her yer hamam böceği!"
9 Levent Dölek: "Azerbaycan'da başörtüsü yasağı"

İzmir Kemalpaşa'dan metal işçisi bir kadın

Payımıza düşenle idare mi edelim?

Merhaba, İzmir Kemalpaşa'dan işçi dostlara, yoldaşlara selamlar. Sonda söylenecek şeyi en başta söyleyeyim: Bu sayfalara her ay daha kötü şeyler yazmak istemiyorsak örgütleneceğiz! Başka çaremiz yok!

Örgütlenmediğimiz, bir arada hareket etmediğimiz her an, her dakika eksiye gidiyoruz. Sadece maddi olarak, ekonomik olarak geriye gitmekten bahsetmiyorum. Patronlar ve patronların temsilcileri, bizi tek ve zayıf olduğumuz anlarda yakalayıp bütün motivasyonumuzu, enerjimizi sömürmek üzere örgütlenmiş bir sınıf. Bütün pislikleriyle hücum ediyorlar üzerimize ki sesimizi çıkaracak mecalimiz kalmasın, az buçuk cesaretimiz varsa o da kırılsın. Maaşlar geç yatsın, hiçbir yan hakkımız kalmasın, içtiğimiz su bile kesilsin ama gıkımız çıkmasın istiyorlar. Çünkü biliyorlar, örgütlü işçi gerçeği bilen işçidir. Örgütlü işçi hakkını aramaya korkmayan işçidir. Örgütlü işçi sektörünü bilir, yaptığı işin hakkını bilir. Patronların, müdürlerin her sıkıştığında "şu fabrika batıyor, bu fabrika iflas edecek, piyasa kötü, sipariş az" diye göz korkutmasına inanıp umutsuzluğa kapılmaz örgütlü işçi. Fakat kendi içimizde örgütlülüğümüz yoksa işte o zaman yandık! Rüzgârın savurduğu kuru yaprak gibi bir o yana bir bu yana savrulur dururuz. İşçiler olarak enflasyon, yoksulluk, işsizlik, iş baskısı gibi türlü sıkıntılarla boğuşuyoruz. Yan yana gelmek, örgütlü olmak bunlarla mücadeleden daha mı zor? Değil! Sadece bu yöntemi bilmiyoruz, belki biliyoruz ama cesaret edemiyoruz… Bugün cesaret edip atamadığımız ilk adım belki bizi çetin bir yola sokacak ama insanca yaşayacağımız, çalıştığımız yerlerde insan muamelesi göreceğimiz yol bu yoldaşlar. "Sesimi çıkartmayayım, aman dikkat çekmeyeyim, göze batmayayım" dediğimiz her an nefesimizi kesmek üzere bekleyen bir akbaba sürüsü var karşımızda. Ya bize biçtikleri bu hayatı korka korka yaşamaya devam edeceğiz ya da kendi hayatlarımız için, çocuklarımızın geleceği için bir adım atacağız.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Chen Solar fabrikasında yıllık 138 bin liralık vergi yardımı ile vergi yükümüzü patrona yükledik! Şimdi mücadeleyi büyütme zamanı!

Merhaba arkadaşlar, fabrikamızda 2026-2028 Ekim yürürlüklü olan sözleşmemizi imzaladık. İmzalanan sözleşmeden arkadaşlarımızın tamamı memnun. Var olan haklarımızı ileri taşıdık ve yeni haklar elde ettik. Fakat işçi sınıfının karşılaştığı sorunları tek fabrikada çözemeyeceğimizin farkındayız. Bu sebeple sözleşmemizi işçi sınıfı olarak bütünümüzün verdiği mücadelenin çok küçük bir parçası olarak görüyor, daha ileri gitmek için motive oluyoruz.

138 bin liralık vergi yardımını her ay 11.500 lira olacak şekilde alacağız. Bu da vergi yükünü büyük oranda patrona yüklemek anlamına geliyor. Saatlik ücrete %15 zam kazandık, sonraki altı aylık enflasyon zamları için +2 puanlar aldık. Sosyal haklara ilk yıl için %60 oranında zam kazandık. 5 yıldan fazla kıdemi olan arkadaşlarımızın yıllık izni 20 günden 22 güne yükseldi. Ayrıca, ilk defa bu sözleşmede çocuğu kreşe giden arkadaşlarımızın çocuğu için yıllık bir defa olmak üzere kreş yardımı hakkı aldık. Bu kazanımların tamamı hayatımızı büyük oranda değiştirecek kazanımlar, fakat ortalama maaşımız hala yoksulluk sınırının altında. Patronların kolayca bir yerden bir yere fabrika taşıyabildiği bugünün Türkiye'sinde, patronların fabrika taşıma tehdidini bertaraf edebilmek için Türkiye ve hatta dünya işçi sınıfı olarak daha örgütlü ve güçlü bir hale gelmemiz gerekiyor. Sözleşmemizi iyi bir şekilde imzalasak da sınıfımızın güç-

lenmesi için harcadığımız çabayı sürdüreceğiz.

Memlekette hala milyonlar vergi yükü altında eziliyorken, sefalet ücretlerine çalışıyorken, iş cinayetlerinde ölümler yıldan yıla artarken bizim sorunlarımız tartışma konusu bile değil. Onların başka öncelikleri var. İşçiler meteliğe kurşun atarken milyarları cebine indiren ve bir türlü yargılanamayan yöneticileri var. Arkasına ABD ve İsrail'i alarak Filistin dostu Yemen halkına karşı savaştırmak için TSK'yı seferber etmek işçinin sorunlarından çok daha öncelikli iktidar için. Tekrar vurgulamak istiyorum: Biz hayatımızı örgütlenerek ve ortak talepler ardında işçiler olarak birleşerek güzelleştireceğimizi biliyoruz. O yüzden çareyi hemen dibimizdeki VOLVAC fabrikasında sınıf kardeşlerimizin sendikalı olma mücadelesinde arıyoruz ve kazanmaları için çabalıyoruz. Çünkü biliyoruz ki onlar kazandığında işçi sınıfı kazanacak. VOLVAC kazansın ki "vergide adalet" talebimizin arkasında daha güçlü duralım. Başka fabrikalarda sendikalı çalışmanın önündeki engelleri kaldıralım. Yeterince güçlenelim ki dişimizde tırnağımızla yarattığımız değeri yolsuzluklarla cebine indirenleri yargılayalım! Dış siyasette saf tutacağımızda uluslararası işçi sınıfının, Filistin'in ve Filistin dostlarının menfaatine olacak şekilde pozisyon alalım!

Gebze Weidmann'dan bir işçi

Mecburiyet Duvarı

Selam dostlar, ben Weidmann fabrikasından bir işçi. Bugünün ekonomik tablosuna baktığımızda milyonlarca insanın hayatını kararatan tek bir gerçek tüm heybetiyle karşımızda duruyor. İşsizlik. Fabrika bacalarının tütmesi üretim çarklarının dönmesi sevindirici bir tablo gibi sunulur hep ancak bu çarkların ardında, insanları birer üretim makinesi olarak gören, her hatayı bir ihraç tehdidiyle cezalandıran karanlık bir zihniyet var. Bugün pek çok fabrikada depoda ve atölyede yaşanan manzara ne yazık ki bundan ibaret.

İşsizliğin bu denli yüksek olduğu bir coğrafyada iş bulmak bir lütufmuş gibi gösteriliyor. Patronlar ve yöneticiler, bu ekonomik çıkmazı bir fırsat aracına dönüştürmüş durumda. Çalışanlar en ufak bir yorgunlukta en masumane bir hatada ya da sadece haklarını aramak istediklerinde aynı cümleyle karşılaşıyorlar: "İşine geliyorsa beğenmiyorsan kapıda sırada bekleyen binlerce işsiz var." Bu cümle sadece bir tehdit değil aynı zamanda modern çağın en sinsi psikolojik baskısıdır. İnsanı sadece geçim derdiyle değil, onuruyla da sınayan bir olaydır. Temel bir gerçeği artık yüksek sesle hatırlatmak gerekiyor: Asıl mecbur olan kim?

Sermaye sahipleri patronlar yöneticiler üretimi var eden o fabrikalarda alın teri döken, makinelerin başından bir dakika bile ayrılamayan emekçi olmadan ne kadar ayakta kalabilirler? Bir fabrika binası, milyonlarca liralık makineler ya da lüks makam odaları tek başına bir değer üretir mi? Hayır. O çarkları döndüren o üretimi hayata geçiren işçinin kendisidir. Fakat bugün kurulan tersyüz edilmiş düzende; emeğiyle yaşayan insanlara, sanki onlara bir lütuf sunuluyormuş, bir sadaka dağıtılıyormuş gibi davranılıyor. Siz bize mecbursunuz algısı çalışanların sesini kesmek, onları her türlü haksızlığa karşı boyun eğmeye zorlamak için bilinçli olarak pompalanıyor. Oysa gerçekte patronlar o üretimi gerçekleştirecek nitelikli ve fedakâr insan gücüne muhtaçtır. İşsizliği bir sopa gibi çalışanların sırtında sallayanlar bilmelidir ki korku kültürü üzerine kurulu hiçbir imparatorluk sonsuza kadar sürmez. İnsanların ekmeğiyle rızkıyla ve en önemlisi onuruyla oynamak ne ticari bir başarıdır ne de sürdürülebilir bir yönetim anlayışıdır bunların hepsi her zaman söylediğimiz gibi örgütlenmekten ve mücadele etmekten geçer birlik olursak kazanırız, gün birlik günüdür gün tüm emekçi halkın beraber olma günüdür. Yaşasın işçi sınıfının birliği!

Başiskele Yeniköy Ford Otosan'dan bir işçi

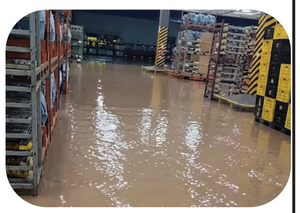
İyi de bizim canımız ne olacak!

Biz işçiler her sabah alarm çalınca kalkıp işe gidiyoruz. Uykumuz varmış, yorgunmuşuz, evde derdimiz varmış, bunların hiçbir önemi yok. Çünkü ay sonu kira var, faturalar var, mutfak masrafı var. İşçi hasta olsa da gelir, uykusuz olsa da gelir, canı sıkkın olsa da gelir; çünkü çalışmazsa geçinemeyeceğini bilir.

Son zamanlarda işçinin sırtına yüklenen yükün haddi hesabı yok: Zorunlu mesailer, bitmek bilmeyen üretim baskısı, maaşımızı daha elimize almadan eriten vergi dilimleri... Üstüne bir de iş yerinde gördüğümüz mobbing... Fazla mesai yapıyoruz daha çok kazanmak için ama kazandığımızın bir kısmı vergiye gidiyor, kalan parayla ay sonunu getirmeye çalışıyoruz, sonra yine fazla mesaiye kalıyoruz. Yani daha çok çalışıp yine geçinemiyoruz. Bunun adı nasıl bir düzen? İnsan sormadan edemiyor.

Bir de işyerinde yaşadıklarımız var: İşçi bir laf etse sorun çıkaran oluyor, hakkını arasa geçimsiz oluyor, yoruldum dese işini beğenmiyor deniyor. Baskı altında çalışmak, sürekli birilerinin gözü üstünde üretim yapmak, hata yapma korkusuyla mesai bitirmek kolay mı sanıyorsunuz? İşçinin de bir canı var, bir ailesi var, bir hayatı var. Biz makine değiliz kardeşim!

Geçtiğimiz günlerde İstanbul ve çevresinde şiddetli yağışlar yaşandı. Ford fabrikasının çatısından sular aktı, fabrikanın içini su bastı. Peki ne oldu? Üretim durdu mu? Hayır. Çatıdan sular akarken fabrikanın içinde su varken biz çalışmaya devam ettik. Çünkü üretim durmamalıydı, bant durmamalıydı, arabalar üretilmeliydi.

İyi de bizim canımız ne olacak?

Fabrikanın çatısından su akarken üretimi durdurmamakla övünülecek ne var? İşçinin güvenliği tehlikedeyken üretime devam etmek mi başarı? Bir işçinin başına bir şey gelse, biri elektrikten zarar görse, biri kayıp düşse bunun hesabını kim verecek? İşçinin canına bir şey olduktan sonra üretimin devam etmesinin ne anlamı var?

Çatısını yapamayan Ford araba yapmaya devam ediyor. Çünkü araba üretimi durursa zarar var, ama işçi tehlikenin içinde çalışırsa nedense üretimden daha önemli bir mesele olmuyor.

Biz işçiler bu ülkenin üretimini sırtımızda taşıyoruz. Fabrikalarda, atölyelerde, depolarda, inşaatlarda çalışan milyonlarca insan var. Her gün alın teri dökmüyoruz ama karşılığında geçim derdi, vergi yükü, zorunlu mesai ve baskıyla uğraşıyoruz. Bizden sürekli fedakarlık bekleniyor, peki bizim için kim fedakarlık yapacak?

Biz sadaka istemiyoruz. Emeğimizin karşılığını istiyoruz. İnsanca yaşayacağımız bir ücret, güvenli çalışma koşulları, mobbingin olmadığı işyerleri ve insan yerine konulmak istiyoruz. Zorunlu mesaiyle hayatımızın elimizden alınmasını istemiyoruz. Maaşımızın vergi dilimleriyle eriyip gitmesini istemiyoruz. İşçi arkadaşlarımızın sırf üretim yetişsin diye tehlikenin içinde çalıştırılmasını istemiyoruz.

Biz olmadan o bantlar dönmez, o arabalar üretilmez. Çünkü araba yeniden yapılır ama kaybedilen bir canın geri dönüşü yoktur. Üretim durmasın diye işçinin hayatı durdurulamaz!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar en öne!

Merhaba yoldaşlar, Dilovası Esitaş fabrikasında çalışan kadın bir işçiyim. Bizim fabrikamız emekçi kadınların fazla olduğu bir fabrika. Biliyorsunuz ki bu ay 25 Kasım var. Her sene olduğu gibi bu sene de emekçi kadınlar olarak şiddete, tacize, tecavüze karşı taleplerimizle meydanlardayız. 25 Kasım bundan 66 yıl önce diktatörlüğe karşı direnen 3 kız kardeşin mücadelesiyle başladı.

Nasıl ki Mirabel kardeşler diktatörlüğe karşı mücadele ettikleri için askerler tarafından tecavüze, işkenceye uğrayıp öldürüldüyse bugün kadınlar hala aynı şekilde öldürülüyor ve mücadele vermeye devam ediyor. 25 Kasım bu yüzden anma günü olmaktan öte şiddete sesini yükseltme ve mücadele günüdür. Türkiye'de 2026 yılının ilk 9 ayında erkekler tarafından en az 225 kadın öldürüldü. Sadece Eylül ayında 28 kadın öldürüldü. Bu kadınların %50'si evinde öldürüldü. Kadınlar için en güvenli olması gereken yerde. Geçtiğimiz aylarda "ailem güvende" adı altında operasyonlar yapan iktidar konu kadının yaşamı olunca nerede? Kadınların çoğu en güvenli hissedeceği yerde hayattan koparılıyorsa, ailem güvende operasyonları kimler için? Kaç kadın çantasında uzaklaştırma kararı varken öldürüldü? Şikayetçi olmaya gidip yardım istediğinde polisin işgüzarlığıyla kaç kadın barıştırılıp evine gönderildi. İstibdad faillere iyi hal indirimi vererek yarım bıraktığı işi tamamlasın diye salıyor resmen. Bizlerin karşısında nasıl her yapısıyla örgütlü bir sistem varsa biz de örgütlenmeli bu sisteme karşı öyle mücadele vermeliyiz. Bizler kendimizi, gerektiği yerde birbirimizi korumak zorundayız. 25 Kasım'da, 8 Mart'ta meydanlarda "şiddete karşı öz savunma" şiarını yükseltiyoruz. Öz savunma yapabilen bir kadın şiddet anında kendi savunmasını yapıp kurtulmak için zaman kazanabilir. Bu örgütlü bir hale dönüştüğü zamansa gerçekten caydırıcı bir güç olur. Biz kadınlar için şiddeti o anda savuşturmak hayati öneme sahip. Verilen cezalar yetersiz olduğundan hiçbir ceza bir kadını, çocuğu geri getirmeyeceği için bizler öz savunma örgütleriyle şiddete karşı çıkmanın kendimizi ve birbirimizi korumanın en doğal ve en gerekli hakkımız olduğu bilincini yaymalıyız. Erkek egemen kapitalist sisteme karşı her mücadele, her kazanım kadınların kurtuluşu olacaktır. Bizler fabrikamızda örgütlü olduğumuzda patrona karşı nasıl daha güçlüysek, emekçi kadınlar olarak da şiddete karşı öz savunma örgütleriyle daha da güçlü olacağız. Örgütlü gücümüzle bu sisteme karşı mücadele edeceğiz. Şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

Burgmann Packings grevi kazanacak!

İstanbul Tuzla'daki Burgmann Packings Endüstriyel Sızdırmazlık fabrikasında çalışan işçiler enflasyonun altında zam dayatmasına karşı 30 Ekim'de greve çıktı.

Burgmann Packings işçilerinin patronla mücadelesi 2024 yılında DİSK'e bağlı TEKSTİL sendikasında örgütlenmeye karar verdiklerinde başladı. Sendikaya üye olan işçiler yasal çoğunluğu sağladı ve DİSK TEKSTİL sendikası fabrikada yetki başvurusu yaptı. Alman patron hem yetkiye itiraz etti hem de işten atma saldırısı ile karşılık verdi. Ancak işçiler örgütlenme haklarından, sendikalarından vazgeçmedi. 2026 yılında yasal sürecin sonlanması ile fabrikada sendika ile patron arasında toplu sözleşme masası ilk defa kuruldu.

Aylar süren görüşmelerde enflasyon oranında bir zam teklifini dahi yapmayan Burgmann Packings patronuna işçiler gereken cevabı grev çadırlarını kurup, halaya durarak verdi. Yoksullaşmayı reddeden, sefalet ücretlerini kabul etmeyen Burgmann Packings işçisi yalnız değildir!

Smart Solar işçileri yüzünü mücadeleye döndü!

Smart Solar güneş paneli fabrikasının Aliağa şubesinde işçiler, Eylül ayında Türk-İş'e bağlı TES-İŞ sendikasından istifa ederek DİSK Enerji-Sen'de örgütlenmiş, bunun üzerine 7 öncü işçi işten çıkarılmıştı. Saldırıya karşı işçilerin cevabı ise işgal olmuştu. 11 Eylül'de vardiyada bulunan 74 işçi üretimi durdurmuş, yaklaşık 75 saat boyunca fabrikaya kapanarak hem işten çıkarılan arkadaşlarının işe geri alınması hem de sendika seçme hürriyetleri için büyük bir mücadeleye adım atmışlardı.

Patron sınıfı güvenilmezliğini bir kez daha kanıtladı

Hem içeride hem dışarıda 4 gün süren büyük mücadelenin ardından patron işçilerin seçtiği sendika olan Enerji-Sen ile masaya oturmayı, işçilerin taleplerini kabul etmeyi taahhüt etti. Fakat patron sözünü tutmadı ve işgale katılan 74 işçiyi Kod-46 (ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller) ile tazminat haklarını almalarını engelleyerek işten çıkarma saldırısına bir yenisini daha ekledi. İşçiler bunun üzerine yılmadı ve direnişlerini daha da büyüttüler.

Saldırılar işçileri yıldırmadı, Smart Solar işçileri her yeri eylem alanı yaptı

10 Ekim'de Aliağa Organize Sanayi Bölgesinde büyük bir yürüyüş düzenleyen Smart Solar işçileri, yürüyüşleri boyunca mücadeleden geri adım atmayacaklarını, direnişlerini daha da büyüteceklerini duyurdu. İşçiler, iki gün sonra 12 Ekim'de Aliağa Kent Meydanında büyük bir yürüyüş yaparak seslerini duyurmaya, her yeri eylem alanına çevirmeye devam ettiler. Vardiya giriş ve çıkışlarında arkadaşlarına seslenen Smart Solar işçileri, patronun içeride sürdürdüğü ayak oyunlarına, baskılarına karşı arkadaşlarını yalnız bırakmadı. Vardiyası biten Smart Solar işçileri ise kapının önünde direnen arkadaşlarını sloganlarla, alkışlarla selamlayarak fabrikadan ayrıldı.

Smart Solar direnişi İzmir'in her yanına sesini taşıdı

Smart Solar direnişi sesini duyurmak üzere bu kez de Karşıyaka'ya taşındı. 25 Ekim'de DİSK Birleşik Metal-İş'te örgütlü işçilerin de katıldığı büyük bir yürüyüş düzenlendi ve Smart Solar'daki direniş ateşi Karşıyaka'ya taşındı.

Son olarak, yetkili sendikanın değişmesi için gereken yasal sürecin sonu olan 2 Kasım'da işçiler ve örgütlü oldukları Enerji-Sen yetki başvurusunu Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığına iletti. Bu süreçte işçiler, direniş çadırlarını bir dakika olsun boş bırakmadılar. Smart Solar işçileri hem işleri, aşları, çocuklarının geleceği için hem de sendika seçme hürriyetleri için büyük bir mücadele veriyor. Devrimci İşçi Partisi olarak Gebze'den Aliağa'ya mücadeleyi ve direnişi gelenek hâline getiren Smart Solar işçileriyle omuz omuza olmaya devam edeceğiz.

Anayasa tanımaz VOLVAC patronu sendikaya üye olduğu için 35 işçiyi işten attı: Son sözü direnen işçiler söyleyecek!

İstanbul'un Tuzla ilçesinde bulunan VOLVAC Paketleme ve Gıda Makinaları Fabrikası işçileri DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendi. 15 Ekim'de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığından yetki tespiti belgesi geldi. İşçilerin anayasal haklarını kullanmasına saygı göstermesi gereken patron aksine önce 23 Ekim Cuma günü 5 öncü işçiyi işten attı, 30 Ekim tarihinde ise 30 işçiyi daha işten çıkardı.

Patronun 23 Ekim'deki saldırısına Birleşik Metal-İş İstanbul 1 No'lu Şube yönetimi ve atılan işçiler 26 Ekim Pazartesi günü kapı önü direnişi ile cevap verdi. Fabrika içindeki işçiler ise üretimi durdurarak hem sendikalı çalışma haklarının hem de işten atılan arkadaşlarının arkasında olduklarını gösterdiler. Fakat direnişin 5. günü olan 30 Ekim tarihinde VOLVAC patronu anayasa tanımaz tavrını sürdürerek fabrika içindeki 30 sendika üyesi işçinin tamamını işten çıkardı.

VOLVAC işçisi sefalet dayatmasına karşı örgütlü mücadeleyi seçti, sınıf dostları onları yalnız bırakmayacak!

Sefalet ücretine çalışan, vergi yükü altında ezilen, iş güvencesine sahip olmayan milyonlarca işçiden 35'i olan VOLVAC işçileri bu gidişata bir dur deme kararı aldı. Geleceğine sahip çıkmak için örgütlü mücadele yolunu seçti. Sayısı binleri geçmeyen bir avuç patrondan biri olan VOLVAC patronu, örgütlü işçi görünce dilini yutan her patron gibi işçileri ekmeğinden ederek örgütlülüğü kırabileceğini düşünüyor. İşçi tarafı ile patron tarafı arasındaki bu bilek güreşinde, patron tarafı her saldırısında işçilerin sınıf kinini harlıyor. Direnişçi işçiler sendika düşmanı VOLVAC patronuna karşı mücadelelerini patronu pes ettirene kadar sürdüreceklerini dillendiriyor. Devrimci İşçi Partisi olarak biz de VOLVAC işçisinin haklı mücadelesini destekliyor, VOLVAC direnişinin başarıya ulaşması için çabalıyoruz. Sendika haktır engellenemez! VOLVAC işçisi yalnız değildir!

Tuzla Oppo'dan bir işçi kadın

Afetin telafisi olur mu?

Merhaba arkadaşlar, ben Oppo fabrikasında çalışıyorum. Hepimiz geçen ay çok şiddetli yağmur yağışı yaşadık. Öyle ki okullar iki gün tatildi. Valilik uyarılar verdi. Ama biz ne yaptık? Ne yapmak zorunda bırakıldık daha doğrusu? Sabah kalktık, bir afet yaşanmıyormuş gibi işe gittik. Benim çalıştığım fabrikada yağışın ikinci günü bizi çıkış saatimizden iki saat erken çıkardılar ama tabii ki karşılıksız değil. Çalışmadığımız o iki saati daha sonra bizi fazla çalıştırarak geri aldılar. Ben sormak istiyorum hayatlarımız tehlikedeyken, neyin telafisi bu? Bizim hayatlarımız iki saatten daha mı değersiz? Oppo patronu bu iki saati bizden almasaydı batacak mıydı? Elbette hayır. Ama burada şunu görüyoruz. Biz işçilerin hayatının patronların karının karşısında hiçbir önemi yok. Olmasını beklemek de fazla iyi niyetlilik olur.

Arkadaşlar biz işçilerin hayatı en az patronların hayatı kadar değerlidir hatta daha da değerlidir. Bizler patronlar gibi asalak değiliz. Dünyadaki her şey bizim ellerimizden çıkıyor. Eğer bir düzen varsa bunun devam etmesi için patronlara değil bize ihtiyaç var. Ama örgütsüz olduğumuz müddetçe hayatımız patronların insafına kalıyor. Ancak örgütlü olduğumuzda, birlik olduğumuzda sesimiz kuvvetli çıkıyor. Mesela biz sendikalı bir fabrika olsaydık örgütlü bir ses çıkarabilirdik, işe gelmeyebilirdik ya da telafi çalışması yapmazdık. Ama tek başımıza olunca bize dayatılan koşullara mecbur kalıyoruz. Şunu anlamamız gerekiyor, biz işçi sınıfının yaşamak için örgütlenmekten başka çaresi yok!

Beşiktaş Belediyesi'nden bir işçi

Sendikalı olmak yalnızca üyelikten ibaret değildir, zor günlerde dayanışma, mücadele ve somut sonuç almaktır

Bizler Beşiktaş Belediyesi işçileriyiz. Her gün işimizi yapıyor, emeğimizi ortaya koyuyor ve kent yaşamının devam etmesi için çalışıyoruz. Ancak iki yıldır düzenli maaş alamamanın yarattığı ekonomik sıkıntılarla mücadele ediyoruz. Kira, faturalar, mutfak masrafları ve temel ihtiyaçlar her geçen gün ağırlaşırken, emeğimizin karşılığını zamanında alamamak hayatımızı daha da zorlaştırıyor.

İşçi olmak, geçim derdiyle her sabah yeniden mücadele etmek zorunda kalmak mıdır? Çalıştığı hâlde evinin ihtiyaçlarını karşılayamamak, borçlarını ertelemek ve geleceğini belirsizlik içinde beklemek midir? Bizim talebimiz ayrıcalık değil. Çalışmamızın karşılığını zamanında almak, işimizi kaybetme korkusu yaşamadan çalışmak ve insanca yaşayabileceğimiz koşullara sahip olmak istiyoruz. Sendikalı olmanın yalnızca üyelikten ibaret olmadığını; zor günlerde dayanışma, mücadele ve somut sonuç anlamına geldiğini görmek istiyoruz.

Beşiktaş Belediyesi işçileri görünmez değildir. Bizler yalnızca bordrolardaki isimlerden ibaret değiliz. Her birimizin ailesi, sorumlulukları, ödemesi gereken borçları ve kurmaya çalıştığı bir hayatı var. Emeğiyle yaşayan insanların iki yıl boyunca maaş belirsizliği içinde bırakılması, yalnızca çalışanların değil, kamuoyunun da üzerinde durması gereken bir meseledir. Buradan Beşiktaş Belediyesi yönetimine ve DİSK'e açıkça sesleniyoruz: İşçilerin yaşadığı ekonomik sıkıntılara kalıcı çözümler üretin. Maaş ödemelerinin düzenli yapılması için somut bir takvim açıklayın. İşten çıkarmalar karşısında iş güvencesini koruyacak adımlar atın. İşçilerin sorularına açık ve net yanıtlar verin.

Biz sadaka değil, emeğimizin karşılığını istiyoruz. Ayrıcalık değil, insanca yaşam koşulları istiyoruz. En önemlisi, haklarımızı savunması gereken kurumların artık sorumluluk almasını bekliyoruz. Çünkü emeğin karşılığını alamadığı, işçinin yalnız bırakıldığı bir düzende barıştan söz etmek mümkün değildir. Beşiktaş Belediyesi işçileri olarak sesimizin duyulmasını ve yaşadığımız sorunlara artık somut çözümler üretilmesini istiyoruz. DİSK Genel-İş 1 No'lu Avrupa şubesini tüm sınıf dayanışması gösteren yoldaşların huzurunda kınıyoruz.

En öne çıkan emekçi kadın Sevda Alyakut yoldaşımız sosyalist dünya devrimi kavgamızda yaşıyor!

25 Ekim 2016'da kaybettiğimiz Sevda Alyakut yoldaşımız için Devrimci İşçi Partisi'nin Çorlu bürosunda ölümünün 10. yıldönümünde yoldaşları, ailesi ve çeşitli grevlere, direnişlere öncülük etmiş parti dostu öncü işçiler bir araya geldi.

Anma toplantısının başında Sevda yoldaşımızın parti ile tanışma süreci, bir devrimci olarak örgütlü mücadeleye katılması, tüm yoldaşlarına örnek olan kişiliği ve karakteri üzerine yapılan konuşmanın ardından sözü Sevda Alyakut yoldaşımıza bıraktık. Devrimci İşçi Partisi'nin Çorlu bürosunun açılış etkinliğinde Sevda yoldaşımız hem toplantıya başkanlık etmiş hem de toplantının açılış konuşmasını yapmıştı. İşte o konuşmayı, ölümünün 10. yıldönümünde hep birlikte izledik. Ardından DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, Sevda yoldaşımızın şahsında, devrimciliğin, örgütlü mücadelenin işçi sınıfının kendi hayatı için, kendisinin ve çocuklarının geleceği için, bütün bir toplumun geleceğinin çıkarı için tek ve en gerçekçi seçenek olduğunu anlattı.

Anısıyla, bize bıraktığı mirasla, Devrimci İşçi Partisi'ni bugün de örgütlemeye devam eden Sevda ablamızı, Sevda Alyakut yoldaşımızı ölümünün 10. yıldönümünde özlemle anıyoruz.

Bursa Özdağlı Lojistik direnişinden bir işçi

Birlik olursak güçlüyüz örgütlenmek bir suç değil, haktır!

Bir işçi tek başına kalabilir ama işçiler birleştiğinde hiçbirinin sesi tek başına kalmaz.

Biz işçiler, sabahın erken saatlerinde evimizden çıkarken yalnızca işe gitmiyoruz. Ailemizin geçimini sağlamak, çocuklarımızın geleceğini güvence altına almak ve insanca yaşamak için mücadele ediyoruz. Direksiyon başında saatlerce yol yapan, fabrikalarda üretim yapan, depolarda yük taşıyan, alın teriyle bu ülkenin ekonomisine katkı sunan milyonlarca emekçi var. Peki, bütün bu emeğin karşılığında istediğimiz nedir? Lüks bir hayat mı? Ayrıcalık mı? Hayır! Biz yalnızca emeğimizin karşılığını, adil çalışma koşullarını ve insan onuruna yakışır bir yaşamı istiyoruz.

İşte sendikalaşma tam da bu noktada önem kazanıyor. Sendika, işçinin yalnız olmadığını bilmesidir. Örgütlenme, hakkını arayan insanların ortak bir ses hâline gelmesidir. Bir işçi tek başına olduğunda karşısında büyük bir şirket, güçlü bir yönetim ve çözülmesi gereken sayısız sorun bulabilir. Ücret adaletsizliği, ağır çalışma koşulları, güvencesizlik ve işten çıkarılma korkusu, birçok emekçinin sesini duyurmasını zorlaştırabilir. Ancak işçiler bir araya geldiğinde, ortak taleplerini dile getirdiğinde ve yasal hakları etrafında birleştiğinde dengeler değişmeye başlar. Çünkü emeğin gerçek gücü, yalnızca bir kişinin ne kadar çalıştığında değil, emekçilerin birbirine ne kadar sahip çıktığında ortaya çıkar.

Burada herkese önemli bir soru sormak istiyorum: Bir işçinin hakkını araması neden rahatsızlık versin? Çalışanların daha iyi ücret, güvenli çalışma koşulları ve adil bir gelecek istemesi neden bir tehdit olarak görülsün? Sendikalaşmak, çalışanların anayasal ve yasal hakları çerçevesinde kendi gelecekleri hakkında söz sahibi olma çabası değil midir?

Hiçbir işçi, hakkını aradığı için korkmak zorunda kalmamalıdır. Hiçbir emekçi, ailesinin geçimiyle sendikal hakları arasında seçim yapmaya zorlanmamalıdır. Örgütlenmenin önündeki en büyük engellerden biri korkudur. İnsanlar işlerini kaybetmekten, ailelerini geçindirememekten ve yarın ne olacağını bilememekten endişe eder. Bu korkuyu anlamak gerekir. Çünkü bir işçinin işi yalnızca bir iş sözleşmesinden ibaret değildir; evinin kirası, çocuğunun ihtiyaçları, mutfağının masrafı ve ailesinin geleceğidir. Fakat tam da bu nedenle örgütlenmeye ihtiyaç vardır. İşçiler birbirinden uzaklaştıkça yalnızlaşır, yalnızlaştıkça güçsüz hisseder. Birbirlerine sahip çıktıklarında ise ortak sorunlarına birlikte çözüm arayabilirler. Benim savunduğum şey kavga değil, adalettir. Hakkaniyetli ücret, güvenli çalışma ortamı ve insan onuruna uygun koşullar istemek, herkesin yararınadır.

Bugün bir işçi konuştuğunda diğerleri sessiz kalırsa, yarın aynı sorun başka bir işçinin kapısını çalabilir. Bugün bir emekçi yalnız bırakılırsa, yarın başka bir emekçi de kendisini yalnız hissedebilir. Oysa dayanışma, bir başkasının yaşadığı haksızlığı kendi sorunumuz olarak görebilmektir. Bu nedenle bütün emekçilere çağrım şudur: Haklarınızı öğrenin, birbirinizle dayanışma kurun, yasal haklarınızı kullanmaktan çekinmeyin. Sendikal örgütlenmenin önemini anlayın ve emeğinizin geleceği hakkında söz sahibi olun. Çünkü alın teri, insanın en değerli sermayesidir. O sermayeyi korumanın yolu da bilinçten, dayanışmadan ve birlikten geçer. Son sözüm şudur: Bir işçinin sesi duyulmadığında, hepimiz bir şey kaybederiz. Bir işçinin hakkı korunduğunda ise hepimiz daha adil bir geleceğe yaklaşırız.

Biz ayrı ayrı çalışan insanlar olabiliriz ama emeğimizin değeri ortaktır. Korkuyla değil cesaretle, yalnızlıkla değil dayanışmayla, sessizlikle değil ortak sözümüzle geleceği değiştirebiliriz. Örgütlenmek suç değil, haktır. Dayanışma zayıflık değil, güçtür. Emeğin onurunu korumak ise hepimizin sorumluluğudur. Yaşasın emek, yaşasın dayanışma, yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

Gebze'den bir işçi

Tam da fon krizi gündemdeyken, asgari ücret çoğu semtte ev kirasını bile karşılamıyorken, ufacık maaşla kocaman vergiler veriyorken, iş cinayetlerinden ölüyorken, sendikalaşırken işten atılıyorken bu hükümetten nasıl kurtulunur, bu düzenle nasıl hesaplaşılır diye düşünmeden duramıyor insan. Fransa'da başlayan gençlik eylemleri bu konuda bana fikir veriyor. Fransa'daki gençlerin sorunları çok hayati. Onlar da bu sorunlara karşı canla başla mücadele ediyorlar. Fakat yanlarına işçiler de eklendi mi güçleri katlanarak büyüdü. O kadar büyüdü ki Avrupa'daki başka ülkelere de sıçradı.

Demem o ki biz de bu topraklarda hükümeti sallayacak boyutta eylemler yapmak için işçiler olarak çok iyi örgütlenmemiz gerekiyor. Öğrenciler olarak da çok iyi örgütlenmemiz gerekiyor. Ama daha da önemlisi omuz omuza mücadele etmeye alışmamız, birbirimizin derdini sahiplenmemiz gerekiyor. Ancak o zaman hükümeti sallamakla kalmaz yıkarız da!

İmbat işçileri Ankara yolunda: "Alacaklarımızı almadan dönmeyeceğiz!"

Manisa'nın Soma ilçesinde İmbat Madencilik'te çalışan madenciler, ödenmeyen ücretleri ve biriken işçilik alacakları için 27 Ekim'de Ankara'ya yürüyüşe başladı. Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden İşçileri Sendikası Ege Bölgesi Şubesi öncülüğünde yola çıkan yaklaşık 200 işçi, ilk gün 17 kilometre ilerledi. Jandarmanın engellemesi ve biber gazlı saldırısıyla karşılaşan işçiler, Kırkağaç'taki çamlık alanda bekleyişe geçti. 29 ve 30 Ekim'de yürüyüşü sürdürmek isteyen işçilerin bu girişimleri de engellendi.

İşçiler yaklaşık bir buçuk yıldır ücretlerinin düzenli ödenmediğini, maaşlarının avans şeklinde yatırıldığını ve Eylül maaşlarının dahi henüz verilmediğini söylüyor. Sürekli borçlanarak yaşadıklarını söyleyen bir işçi, "Yer altına çalışmaya iniyoruz ama aklımız geçimimizi nasıl sürdüreceğimizde. Bu kaygı çalışırken dikkatimizi de etkiliyor." diyor. 1 Ekim'de İmbat Madencilik'te yaşanan göçükte beş işçinin yaşamını yitirdiğini hatırlatan işçi, geçim kaygısının ağır ve tehlikeli çalışma koşullarıyla birleştiğine dikkat çekiyor.

İşçilerin talebi yalnızca geciken maaşlarının ödenmesi değil. Toplu iş sözleşmesinden doğan geriye dönük alacakların, devamlılık primlerinin ve bayram ikramiyelerinin de eksiksiz yatırılmasını istiyorlar. İş yeri temsilcisi Emin Kara, İmbat yönetiminin ekonomik sıkıntıların nedeni olarak Soma B Termik Santrali'ni kontrol eden Konya Şeker'den (TORKU) tahsil edilemeyen 1 milyar 475 milyon liralık alacağı gösterdiğini aktardı. Kara'nın aktarımına göre şirket, maaşları düzenli ödeyecek başka bir mali kaynağı kalmadığını söylüyor. Şirketlerin ticari ilişkilerinin bedelini işçiler ödemek zorunda değil; madenciler alın terlerinin karşılığını ve birikmiş haklarını istiyor.

İşyerinde sendikalı işçilerin sayısının yüksek olduğunu belirten işçi, henüz sendikalı olmayan arkadaşlarının da yaşananlardan sonra örgütlenme yönünde tavır alacağını düşündüğünü söylüyor. İşçilerin sendikalarıyla birlikte hareket etmesi, ücret ve hak gasplarına karşı en önemli güvenceleri. Yürüyüşün engellenmesi bu iradeyi kırmaya yetmedi; madenciler haklarını alana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini vurguluyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak, ücretleri ve işçilik alacakları için yola çıkan İmbat işçilerinin yanındayız. Soma'nın emekçilerini ve tüm işçi sınıfını İmbat madencileriyle dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz. Soma maden işçisi yalnız değildir!

Çanakkale'den bir emekçi kadın

Bir kadının iki vardiyası: İş ve yaşam mücadelesi

Şehitler şehrinden herkese selamlar emekçi arkadaşlar. Ben de evde emek veren emekçi bir kadınım. Uzun süre iş hayatında bulunup oğlumun sağlık sebebiyle emek ve mücadeleyi eve taşımış bir kadınım. Evet, kadının mücadelesi sadece iş hayatında değil; evdeki yükümüz, hastalarımız, eşlerimiz, çocuklarımız... Bütün ağır yük kadınlarda hele bir de hem dışarıda mücadele verip evine ailesine bakmaya çalışan emekçi kadınların kıymetini nasıl hesaplayabiliriz ki? Bu da yetmezmiş gibi üç kuruşa verilen emek, önümüze konulan şartlar oldukça ağır... Ama bunlara rağmen hala kadın "Sen de ne yapıyorsun ki?" halinde. Kadın boşanıyor, iki kuruş nafakayla çocuklara bakıyor; hasta oluyor, devlet "SSK var" deyip desteği üç kuruş olsa da kesiyor. İşte arkadaşlar, ülkemizde kadının gerçek değeri maalesef hala bu. Hala biz yerimizi arıyoruz ama iş yerleri personel ararken yine en çok "kadın üstünlüğü" arıyor. Çifte standartla hayata devam! Bir kadın olarak hakkını aradığındaysa eskilerin deyimiyle "elinin hamuruyla orada ne arıyorsun?" oluyor.

Ben ev hanımıyım; hasta çocuğuna, evine emek veren bir anneyim. Bir annenin gözünden sistemin bize dayattıklarını ve zorluklarını anlatmak isterim: Her şey çok yolunda gibi gösterilen sistem, işlemediği gibi yasada haklarımızdan bahsediliyorken uygulamada ne kadının ne çocuğun esamesi okunuyor!

Bu ülkede maalesef can pazarı var. Yoksulluğun, sefaletin yanında iş sisteminin ağırlığı, sağlık sektörünün bozukluğu, toplumun baskısı... Ama her şey çok yolundaymış gibi bizi susturma çabaları hiç bitmiyor... Epilepsi olan oğlumun tedavisiyle ilgilenirken yüzüme bir tokat gibi çarpan sistemin bir diğer çıkmazı olan konu şu oldu: Bu ülkede insanlar ciddi hastalıklarına ilaç bulamıyormuş! İlacı bulduğundaysa asgari ücretle çalıştırılan bir işçinin maaşı kadar satılan ilaçlar... Hiç duydunuz mu? Maalesef ben gözümle görüyorum. İnsanların tek ihtiyacı karın doyurmakmış gibi verilen asgari ücretle insanlar çocuklarının ilacını, yiyeceğini, giyeceğini nasıl karşılayacak? Peki, bu kadın desteksiz çalışıyorsa o insan mı ölsün, çocuk mu? Tek başına ayakta kalmaya çalışan yüzlerce anne bu anlattıklarımı yaşıyor ve bu zorlukları yaşamaya mecbur bırakılıyor. Hayattaki tek düzelikler içinde bu çığlıklarımız ya duyulmuyor ya da alışılmış oluyor bu yüzden beyler, siz de lütfen benim ve hemcinslerimin ne şartlarda o işe geldiğini, evdeki sorumluluklarını da bir gözden geçirin. Hayat müşterekse evde de iş dağılımı, çocuk sorumluluğu dağılımı neden yok? Kadın yeri geldiğinde kendi fiziksel yükünün üstünde (market gibi iş yerlerinde) kocaman paletleri çekerken evdeki işler de kadına kalıyor, sözde toplumsal iş bölümü! Bunlarda yetmezmiş gibi aldıkları para sadece hayatta kalmalarına yetiyor; bir ev tutacak, hayat kuracak şartta değil. Bizim bu ülkede yaşamamız için tabiri caizse zengin koca mı bulmamız şart! Sadece istediğimiz mücadelemizin bilinmesi ve görülmesi ama ne yazık ki o bile yok. Ne devlet aldığımız yükü görüyor ne de toplum kuruluşları...

Kadını iş hayatına çeken yasalar hiçbir şekilde bizi desteklemeyecek durumda değil. Kadınlar ya çocuk sahibi olmaktan ya da olan çocuğu nereye emanet edip çalışacağını düşünüyor ve ekseri durumlarda maalesef kadın iş hayatını bırakmak zorunda kalıyor, benim gibi. Biz bu toplumda var olmak istiyoruz; çocuklarımızla, zekamızla, çalışmamızla... Ama bizi her yönden törpüleyen bu konumda çalışıp hayat kurmak neredeyse hiç mümkün değil. Kadın bu toplumun bütün yükünü sırtında taşıyor ve yine her alanda var olmaya çalışıyor. Artık bize toplumda, iş hayatında gereken değer verilsin. Çok şey istemiyoruz biz; çocuklarımıza kreş, hastalarımıza uygun eğitim, uygun ücretler, insan gibi yaşam istiyoruz. İş hayatından çekilmek değil, gururla "gücümüzle her şeyi başardık" demek istiyoruz ki kadın budur! Bütün bunları başaran kadınlarımızı kutluyorum. Bu yazıda da biraz farklı taraftan kadınların gerçek mücadelesi görünsün diye yazmak istedim. Bu taraftan hiç bakmış mıydınız?

Kadın sadece uyuyup kalkıp işe gelmiyor. Basit görevler olarak nitelendirilse de ödev yaptırıp, hastasını yedirip, eşini evini toplayıp daha akşamında yorulup sabahında kalkıp hayata atılıyor. Bunlara rağmen hakkını ve değerini bulamamış insanlarız. Ne acı değil mi? Ama biz pes etmeyiz! Kadın gücüyle diyorum ki; emekçi kadınlar en öne, hep öne, hep beraber başaracağız! Toplumdaki yerimizi, haklarımızı alana kadar susmak yok. Hepinize saygılar, sevgiler...

Çanakkale Dardanel'den bir işçi

Dardanel'de ödenmeyen maaşlar öfkeyi arttırıyor! Hak gasplarına karşı tek yol sendika!

Çanakkale Dardanel'den merhaba. İki sayıdır Dardanel fabrikasındaki sömürü düzenini ve bu düzenden kurtuluşun yollarını ele alıyoruz. Tek yol örgütlenerek sendikalaşarak mücadele etmek diyoruz. Son olarak yaşanan maaş krizi de gösterdiğimiz kurtuluş yolunu doğrulamakta.

En son Eylül ayının 10'unda yatan Ağustos maaşından bu yana, işçiler iki aydır maaşlarını alamamaktalar. Eylül ayından önce işçiler, çalıştığı ayın maaşını bir sonraki ayın 20'sinden sonra alıyordu. Eylül ayında maaşların yatma zamanında bir nebze iyileşme olunca işçiler umutlandı ve Eylül ayı boyunca pek kimse zorunlu mesai dayatmasına ses çıkarmadı. Eylül maaşının yatması beklenen "9-12 Ekim" tarihi gelip çattığında ise yöneticiler suspustu. İşçiler "maaşların bir sonraki ayın 20'sinde yattığı periyoda mı dönülecek?" sorusuyla durumu öğrenmeye çalışırken yukardan şu açıklamayla karşılaştılar: "Geçen ay ihaleyi yapan kurum denetime geldiği için ödenmesi gereken tarihte ödendi." İşçilerin ortak bir örgütlü güç olmamasından dolayı yönetim, açıklamalarında bu kadar pervasız olabiliyor. Pervasız açıklamalar devam etti. En önemlisi 2 Kasım tarihinde gerçekleştirilen toplantı sonucunda yapılandı: "Maaşlarınız fona yatırıldı aralığa kadar maaşlarınızı unutun!" Bunun üzerine tepkiler ve öfke arttı mesele yerel basına yansıdı. Hemen ardından patrondan ödeme gecikmesinin giderileceğine yönelik yalanlarla dolu bir haber de girildi. İşçilerin haklı fesih yaparak işten çıkma olasılığına karşı patron, yedek işçi ordusu olan taşeron alımını başlatmış durumda. Eğer işçilerden kararlı bir direniş görmezse taarruzuna devam edecektir.

İlk yazımızda, yoğun üretim temposu içerisinde zorunlu mesai dayatmasını bıçak bırakarak kıran kadınlardan bahsetmiştik. İkinci yazımızı da önemli sorularla bitirmiştik, o soruları tekrardan hatırlayalım istiyorum: "Bıçak bırakma eylemi neden tüm fabrikaya yayılamıyor? Sorunlar neden köklü biçimde çözülemiyor?" Gördüğümüz üzere tüm sorunlar dönüyor dolaşıyor aynı çıkış kapısına geliyor. O kapının anahtarı da bütün bu sorunları üreten çalışma düzenine karşı ortak bir güç olmaktır. İşçilerin mücadeleleri kalıcı kazanımlara dönüşecekse, tek tek bölümlerdeki mücadelelerin fabrikanın tamamına yayılması ve işçilerin örgütlü bir güç haline gelmesi gerekiyor. Bunun yolu da sendikal örgütlenmeden geçiyor. Dardanel işçisi bu örgütlenmeyi gerçekleştirdiğinde ismini sınıf mücadeleleri tarihine altın harflerle yazdıracaktır!

Ankara'da sınıf mücadelesi yükseliyor: Panelsan direniyor! Ulusoy Bakır greve hazırlanıyor!

Ankara'nın iki farklı sanayi bölgesinde metal işçilerinin sendika hakkı, iş güvencesi ve toplu sözleşme talepleri için mücadelesi sürüyor. Polatlı OSB'de Panelsan işçileri aylardır fabrika önünde direniriken, Sincan'da Ulusoy Bakır işçileri iki yıl süren yetki mücadelesinin ardından greve hazırlanıyor. Her iki fabrikada da patronların sendikal örgütlenmeye karşı işten çıkarmalarına rağmen işçiler geri adım atmıyor.

Panelsan işçileri geçtiğimiz Nisan ayında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'te örgütlendi. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı 8 Mayıs'ta sendikanın toplu iş sözleşmesi yapabilmek için gerekli çoğunluğu sağladığı yönünde yetki tespitinde bulundu. Panelsan patronunun bu tespite itiraz ederek süreci mahkemeye taşımasının ardından fabrikada sendikal baskılar arttı. İki işçinin işten çıkarılması üzerine 3 Ağustos'ta fabrika önünde başlayan direniş devam ediyor.

Direnişin ilk günlerinden itibaren işçilerin örgütlenmesini engellemeye yönelik çeşitli girişimler yaşandı. İşçilere ve sendika yöneticilerine fiili baskılar yapıldı. Ancak bu baskılar işçilerin örgütlülüğünü geriletemedi. Geçen süre içinde fabrika içindeki sendikal baskı önemli ölçüde kırıldı, çalışma koşullarında iyileşmeler yaşandı ve sendikalı işçi sayısı gün geçtikçe arttı.

Panelsan işçileri bir yandan fabrika önündeki direnişlerini sürdürürken bir yandan da patronun yetki tespitine yaptığı itirazla ilgili mahkeme sürecini takip ediyor. 8 Eylül'de görülen duruşmada karar çıkmadı. Bir sonraki duruşma 6 Kasım'da görülecek. İşçilerin temel talebi ise direnişin ilk gününden bu yana değişmedi: İşten çıkarılan işçiler işe geri alınsın ve Birleşik Metal-İş fabrikada yetkili sendika olarak tanınsın.

Ankara'daki sınıf mücadelesinin bir diğer adresi ise Sincan'daki Ulusoy Bakır. Burada işçiler 2024 yılında Birleşik Metal-İş'te örgütlenerek toplu iş sözleşmesi için gerekli çoğunluğu sağladı. Patronun yetki tespitine itiraz etmesiyle başlayan yargı süreci yaklaşık iki yıl sürdü. Yerel mahkeme, istinaf ve Yargıtay aşamalarının tamamlanmasının ardından sendikanın toplu iş sözleşmesi yetkisi 23 Temmuz 2026'da kesinleşti.

İki yıllık hukuk mücadelesinin ardından toplu sözleşme masasının kurulması beklenirken patron bu kez sendikal örgütlenmede öncülük yapan iki işçiyi işten çıkardı. Ulusoy Bakır işçileri de işten çıkarılan arkadaşlarının geri alınması, Birleşik Metal-İş'in yetkili sendika olarak kabul edilmesi ve toplu sözleşme görüşmelerinin başlaması talepleriyle fabrika önünde mücadeleye başladı.

8 Ekim'de Ulusoy Bakır önünde yapılan basın açıklamasının ardından direniş devam etti. İşçiler, patronun iş yerindeki sendikal örgütlülüğü dağıtmaya yönelik girişimlerine ve verdiği vaatlere karşı sendika haklarına sahip çıkmayı sürdürdü. Mücadelenin 10. gününde ise önemli bir adım atıldı: 21 Ekim'de grev uygulama kararı fabrika kapısına asıldı. Talepler karşılanmadığı takdirde Ulusoy Bakır işçileri 12 Kasım'da greve çıkacak.

Panelsan'da ayları bulan kapı önü direnişi, Ulusoy Bakır'da ise greve doğru ilerleyen mücadele aynı gerçeği bir kez daha gösteriyor. Patronların yetki itirazları, uzun mahkeme süreçleri, işten çıkarmalar ve sendikal baskılar karşısında işçiler haklarını ancak örgütlü biçimde savunabilir. Panelsan'da örgütlülük fabrika içindeki baskıyı geriletirken, Ulusoy Bakır'da iki yıl süren yetki mücadelesi bugün grev iradesine dönüşmüş durumda.

Devrimci İşçi Partisi olarak her iki fabrikanın işçileriyle de dayanışmayı sürdürüyoruz. Panelsan işçilerinin işten çıkarılan arkadaşlarının işe dönmesi ve sendika haklarının tanınması için verdiği mücadele de Ulusoy Bakır işçilerinin toplu sözleşme ve işe iade talepleri için yükselttiği grev iradesi de Ankara'nın bütün işçi ve emekçilerinin mücadelesidir.

Kasım 2026 / Sayı: 206

Fabrikalar kapanıyor, işçiler işsiz kalıyor, patronlara ne oluyor?

Son dönemde bir yandan fabrikalar küçülürken, bir yandan da kapanan fabrikalar ve işyerleri gündem oluyor. Birçoğumuzun ya kendi çalıştığımız ya da ailemizden birinin çalıştığı fabrikalarda küçülmeler, hatta kapanmalar mevcut. Yüksek faizi gören patronlar paralarını fabrikaya yatırım yaparak değil, faizde ve başka yerlerde değerlendiriyorlar. Yani ben yeterince kazanmıyorsam üretim de yapmam diyorlar.

Özellikle fabrikalar kapandığı zaman biz işçilerin kafasındaki en önemli soru işareti kıdem tazminatlarımız ve alacaklarımız oluyor. Mola alanında bu konu her açıldığında geçmişten günümüze fabrikası batıp tazminat ödemeyen patronları konuşuyoruz. Evet, fabrikalar kapanıyor, işçiler tazminatlarını bile alamadan işsiz kalıyorlar, peki bu tazminatları ödemeyen patronlara ne oluyor?

Aynı gemideyiz dediler, gemi batınca filikada işçiye yer yok dediler

Hiç kimse fabrikası battıktan sonra beş parasız kalan bir patron bulamaz. Zaten durum böyle olsaydı kenarda hiç parası kalmayan patronlar mecburen beyaz veya mavi yakalı işçiler olarak çalışmak zorunda kalırlardı. Peki gerçekte ne oluyor? Fabrika çalışırken "aynı gemideyiz", "biz bir aileyiz" yalanlarını söyleyen patronlar, batan gemiden kendilerini ve servetlerini kurtararak kaçıyorlar. İşçilere tazminatlarını ödemeden fabrikayı kapatan patronların durumuna bir bakalım.

Fen-İş'i kapatıp işçilerin alacaklarını ödemeden kaçan patron Eczacıbaşılarla, Sabancılarla, Boynerlerle lüks yatta tatil yapıyor! 200 milyon dolar serveti olduğu iddia ediliyor!

İlk örnek olarak Fen-İş Alüminyum fabrikasını ele alalım. Gebze'de kurulu olan ve 600'den fazla çalışanı bulunan Fen-İş Alüminyum fabrikası 2013 yılında kapandı ve işçilere tazminatlarını ödemedi. **Peki Fen-İş'in sahibine ne mi oldu? Sedat Aloğlu, 2025 yılında Eczacıbaşı, Sabancı ve Boyner gibi Türkiye'nin en zengin aileleri ile lüks bir yatta tatil yaparken görüntülendi. Servetinin 200 milyon dolar civarında olduğu iddia ediliyor.**

Madencilerin maaşlarını öde(ye)meyen patronun sahip olduğu arazilerin boyutu, Darıca ilçesi kadar!

Bir diğer örnek son dönemde çok gündeme gelen Yıldızlar SSS Holding olabilir. **Param yok diyerek madencilere tazminat ödemeyen Yıldızlar SSS Holding sahibi Sebahattin Yıldız'ın Türkiye topraklarında toplam 21 kilometrekare arazisi olduğu öğrenildi. Bu, Kocaeli'nin 250 bin nüfusa sahip Darıca ilçesi ile aynı boyutta arazisi var demek oluyor. Ama işçiye tazminatlarını ödemiyor. Bir de utanmadan param yok diyor.**

Uzel Makina, AD Demirel, Plastaş Plastik, Poly Metal, CSUN ve daha niceleri… Bütün bu patronlar işçilerin tazminatlarını paraları olmadığı için değil ödemeyi tercih etmedikleri için ödemediler. Çünkü ödemeden de paçayı kurtarabileceklerini biliyorlardı ve öyle de oldu. Bu şirketlerin patronları servet içinde yaşamlarına devam ediyorlar. Lüks yatlarda milyarder arkadaşlarıyla tatil yapıyorlar. Olan işsiz kalan ve tazminatından olan biz işçilere oluyor. Hakkımızı almanın yolu ise Eti Gümüş ve Doruk Madencilik işçilerinin gösterdiği gibi örgütlü mücadeleden geçiyor.

İşçinin çözümü:

Kapanan, iflas eden fabrikalar işçi denetiminde kamulaştırılsın!

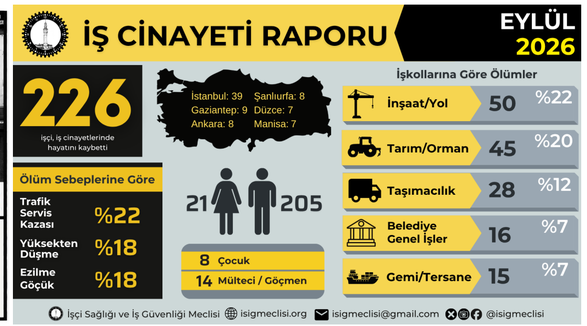
İşçilerin tazminat ve ücret alacaklarını ödemeyen patronların mal varlığına el konulsun!

İflas durumunda işçi alacakları birinci öncelikte olsun!

Fabrikalarda molalarda ne konuşuluyor? İşçinin gündeminde ne var? Molanın Gündemi, fabrikaların ve sınıf mücadelesinin nabzını tutuyor. İşçilerin sözünü, deneyimini ve gerçeklerini *Gerçek Gazetesi*'ne taşıyor.

Molanın gündemini memleketin gündemi yapmak için ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

EMEKÇİ KADINLAR SORUYOR
Kadına yönelik şiddete karşı özsavunma örgütlenmeleri ne anlama geliyor?

Türkiye'de ve dünyada her gün kadınlar fiziksel, psikolojik ve cinsel şiddete uğruyor. Ülkemizde her gün en az bir, dünyada ise her 10 dakikada bir kadın erkek şiddeti yüzünden hayatını kaybediyor. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun verilerine göre Türkiye'de 2026 yılının ilk 9 ayında 206 kadın erkekler tarafından öldürüldü, 234 kadının ise ölümü şüpheli.

Erkek egemen kapitalist sistemin ne polisi ne de mahkemeleri kadınları koruyor. Zaten korumak gibi bir derdi de yok. Kadınlar öldürülene kadar çoğu zaman fail erkek bırakın tutuklanmayı karakolun kapısından bile girmemiş olmuyor. Mahkemede ise bir gömlek bir kravat ceza indirimi almaya yetiyor. Bırakın caydırıcılığı, cezasızlık olası yeni failleri teşvik ediyor.

Kadınların hayatının bu denli tehlikede olduğu koşullarda şiddete karşı özsavunma örgütlenmeleri hem hak hem gerekliliktir. Kadınların şiddet anında şiddeti savuşturacak, en azından uzaklaşmasına fırsat tanıyacak yöntemleri öğrenmesi gerekmektedir. Bireysel olarak dövüş sporları öğrenmek gibi yöntemler elbette etkilidir, ancak özsavunma tek başına kendini savunmanın ötesine geçip örgütlülüğe dönüştüğünde gerçekten caydırıcı bir güç ortaya çıkacaktır. Üstelik şiddet uygulayanın, karşısındakini kendini savunmaya hazır biri olarak gördüğünde geri çekildiği bilinmektedir.

Özsavunma örgütlenmeleri tüm emekçi kadınların evde, mahallede, atölyede, fabrikada; tacize, şiddete, ayrımcılığa karşı dayanışma içinde olmasıdır. Şiddete uğrayan bir kadını tehlike karşısında yalnız bırakmamasıdır. Kadınların birbirine karşı yargılayıcı değil destekleyici olmasıdır. Tüm emekçi kadınlar bulundukları yerlerde özsavunma örgütlenmelerinin kurulmasında rol almalı, eğer halihazırda böyle bir örgütlenme varsa da bir parçası olmalıdır. **Kadınlar; hem kendileri hem de şiddet mağduru kadınların hayatlarını sürdürebilmeleri için güvenceli ve sendikalı iş, eşit ücret, ücretsiz kreş, güvenli konut için mücadele etmelidir.**

Şiddetin failleri tekil gibi görünüyor olabilir, ama asıl fail kapitalist sistemin her gün yeniden ürettiği erkek egemenliği. Kadına yönelik şiddet son bulsun istiyorsak erkek egemen kapitalist sistemi ortadan kaldırmak gerek. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde, oturduğumuz mahallelerde, emekçi kadınlar olarak uğradığımız ayrımcılık ve baskıya karşı mücadelenin de erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı mücadelenin de en önünde olmalıdır.

HAKKIMIZ HUKUKUMUZ

Yoksulluk sınırının altında gelir vergisinin sıfırlanmasının Anayasal dayanakları

II. Cumhuriyetin nitelikleri

Madde 2 – Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve **sosyal** bir hukuk devletidir.

A. Çalışma hakkı ve ödevi

Madde 49 – Çalışma, herkesin hakkı ve ödevidir.

Devlet, çalışanların hayat seviyesini yükseltmek, çalışma hayatını geliştirmek için çalışanları ve işsizleri korumak, çalışmayı desteklemek, işsizliği önlemeye elverişli ekonomik bir ortam yaratmak ve çalışma barışını sağlamak için gerekli tedbirleri alır.

T.C. Anayasası sosyal devlet ilkesini benimsemiştir. Bu ilke devlete her vatandaşı için temel yaşamsal ve sosyal gereksinimleri karşılama görevi yüklemektedir. Anayasa'nın 49. maddesi devletin görevini özellikle çalışma yaşamı ve işçiler açısından da yinelemektedir. Yoksulluk sınırı 4 kişilik bir ailenin temel harcamalarının asgari tutarıdır. Vatandaşlarına bu asgari geliri sağlayamayan bir devletin ayrıca gelir vergisi alması, sosyal devlet ilkesine ve Anayasa'ya aykırıdır.

VI. Vergi ödevi

Madde 73 – Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür.

Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı, maliye politikasının sosyal amacıdır.

T.C. Anayasası açıkça verginin her vatandaş için "mali gücüne göre" bir yükümlülük olduğunu belirtir. Devletin vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımını sağlamak üzere maliye politikası belirlemesini zorunlu kılar. Devlet bu politikaları uygulamak için gerekli mali kaynakları sermayenin ve para babalarının vergilendirilmesi yoluyla gerçekleştirmelidir.

Unutma!

Hak verilmez, alınır!

Anayasa ve yasalarda işçi ve emekçilerin lehine olan haklar mücadeleyle kazanılmıştır. Bu kazanımlara dayanarak hakkımızı, hukukumuzu korumak da ancak örgütlenerek ve mücadele ederek mümkündür!

Yağmur doğadan, sel ve cinayet düzenden!

> Okullar bir gün önceden tatil edilseydi ve o gün bütün iş yerleri beklenen yağış sebebiyle öğlen paydos etseydi İstanbul'da kimse ölmeyecekti.

15 Ekim'de İstanbul'da bir sel felaketi yaşandı. İktidarın temsilcileri ve ana akım medyada anlatılana göre İstanbul'un gördüğü en şiddetli yağmur yağışıymış. Herkes metrekareye kaç litre yağış düştüğünü yazıyor. Bunu yaparken amaçları bizi bilgilendirmek değil, tam tersine algımızı çarpıtmak. Yağışın şiddetini öne çıkararak ölümlerin kaçınılmaz olduğuna inanmamızı istiyorlar. Aynı 2023 yılında Maraş, Hatay, Adıyaman, Adana gibi birçok kenti sarsan depremdeki ölümleri kaçınılmaz gibi göstermek için uydurdukları "Asrın Felaketi" söylemini ön plana çıkardıkları gibi.

Peki durum gerçekten böyle mi? Halktan yana birçok mühendis ve şehir planlamacısı, rantın değil halk sağlığının ve güvenliğinin öncelikli olduğu bir şehir planlamasıyla sorunun çözülebileceğini belirtiyorlar. Ölümlerin yaşandığı yerlerin yerleşime açılmaması gereken dere yatakları olması, felaketin asıl nedeninin rekor yağışlar değil, rant odaklı şehir planlaması olduğunu gösteriyor.

Ancak İstanbul'da yaşamını yitiren 8 kişinin hikâyesi, çok daha çarpıcı bir gerçeği ortaya koyuyor. **14 yaşındaki Mahmut Işıldak okuldan eve dönerken sudaki elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi. Turgut Dursun torununu okuldan almaya giderken sele kapıldı. Murat Babajanov kurye olarak çalışırken sele kapıldı. Haşim Ciritoğulları, Samet Yetkin, Ahmet Derin ve Ahmet Usta ise mesai çıkışında eve giderken sele kapıldılar. Faik Şentürk ise çalıştığı okul inşaatında su basan kuyuya müdahale ederken yaşamını yitirdi. Bu tablonun bize gösterdiği tek bir şey var. Okullar bir gün önceden tatil edilseydi ve o gün bütün iş yerleri beklenen yağış sebebiyle öğlen paydos etseydi İstanbul'da kimse ölmeyecekti.**

Günler öncesinden o gün sağanak yağış olacağı biliniyordu. Bu önlemlerin alınmasının önünde de hiçbir engel yoktu. Valilik okulları canlarımızı yitirdikten sonra tatil etti. Özel sektör ise çalışmaya devam etti. **Çünkü bu düzende devlet yerli yabancı ayırmaksızın patronların devletidir. Sopasını ve gücünü ise işçiye, emekçiye, mazluma karşı kullanır. Gücü grev yasaklamaya yeten devlet, selden halkı korumak için özel sektörü tatil edemez. Bunu gündemine bile almaz. Çünkü onlar için işçinin hakkını savunmak amacıyla grev yapması "milli güvenliği" tehdit ederken selde, depremde, işte veya savaşta emekçi halkın fertlerinin canını yitirmesi işin fıtratında vardır.**

Vurgunculara kalkan olan istibdad rejimi faturayı vergilerle emekçi halka ödetmeye çalışıyor:

İşçi sınıfı ve emekçi halk adına soruyoruz!

İktidar fon vurgununda suçüstü yakalandıktan sonra tek bir stratejiye başlanan iki ayrı taktik izlemeye başladı. Birinci taktik "ucu nereye giderse gitsin" ve "harama el uzatanlarla yollarımızı ayıracağız" diyerek iktidarı, hesap vermesi gereken konumundan kurtarıp hesap soran konumunda göstermek. İkinci taktik de fon vurgununu iktidarı yıpratmak için içerideki hainler eliyle yürütülen bir darbe girişimi (Ek-İm darbesi, finansal 15 Temmuz vb.) olarak lanse edip yine iktidarı sürecin sorumlusu değil mağduru haline getirmek. Bu taktikler tek bir stratejiye bağlanıyor. Halk diliyle söyleyecek olursak "zeytinyağı gibi üste çıkmak!"

Fon vurgunu iktidara darbe mi? Darbeyi gören reis planı erkenden açığa mı çıkarttı? Aklımızla alay etmeyin!

Güya finansal darbe planlanmış, tarihi de Ekrem İmamoğlu'na nazire yaparcasına Ek-İm olarak ayarlanmış. Oysa 5 yıl boyunca Sermaye Piyasaları Kurulu'na hatta CİMER'e sayısız şikayet yapıldığı halde bu yıl Haziran ayında emperyalist para babaları, Morgan Stanley adlı finans kuruluşu aracılığıyla parasının derdine düşünceye kadar hiçbir adım atılmamış. Darbe dediğiniz adı üstünde aniden gelir, bunlar fon vurgununu 5 yıl boyunca adeta davul zurnayla yapmış. Geçiniz! Aklımızla alay etmeyiniz!

Ucu nereye gidiyor? Her adımda kimin imzası var?

Fon vurgununu daha başlamadan engellemeye çalışan SPK üyelerini kim görevden aldı? Cumhurbaşkanı! Foncular okyanusta yelkenler fora seyrederken 11 Kasım 2024'te SPK yönetim kuruluna kim girdi? Adalet Bakanı'nın eşi! Bugün görevden alınan SPK Başkanını kim atadı? Cumhurbaşkanı! Adli kontrolle bırakılan TEFAS Başkanının atanma kararının altında kimin imzası var? Cumhurbaşkanı! Bugün yine istibdadın içinden BDDK Başkanına ağır suçlamalar yöneltiliyor. Kim atadı? Cumhurbaşkanı! Bir tek tutuklu Borsa İstanbul (BIST) Genel Müdürü Cumhurbaşkanı tarafından değil BIST Yönetim Kurulu tarafından belirleniyor. Ama bir dakika! BIST yönetim kurulunda oy ağırlığı kimde? Şirketin en büyük ortağı olan Türkiye Varlık Fonu'nda. Varlık Fonu'nun başkanı kim? Cumhurbaşkanı!

Esas mesele Fatma Betül Sayan Kayaların borsadan kazandığı para değil borsaya yatırdığı yüz milyonları nereden bulduğu? Kendi parası mı? Teşkilatın parası mı? Vurguncu Emre Tezmen'in yerli milli finans sistemi kimi ve neyi finanse ediyordu?

O zaman ucunun nereye gitti belli! Cumhurbaşkanı bu işin başında mı? Yoksa yine "kandırıldı" mı? Ne olursa olsun hesap sorma havasında olanların hesap vermesi gerektiği açık. Hesap verirler mi? Süreci soruşturan yargının tepesinde eşi SPK'da sorumlu pozisyonda olan Adalet Bakanı var. Süreci idari olarak soruşturan Devlet Denetleme Kurulu ise Cumhurbaşkanına bağlı. Kimi kime şikayet ediyoruz? Mesele "harama el uzatan" birilerinin suçundan ibaret değil. Bu vurgun bir sistem sorunudur. Fatma Betül Sayan Kaya mı sadece? AKP Genel Başkan Yardımcısının fonun manipüle edilmiş hissesine yatırdığı 163 milyon lira kendi parası mıydı? Yoksa Abdülkadir Selvi'nin ve son olarak Adalet Bakanı Gürlek'in ifadesi ile "örgütlü yapı"nın mı parası? Vurgunun ana aktörü Tera Fon'un sahibi Emre Tezmen, "biz yerli ve milli finans sistemi kurduk" derken "kendimize değil devlete-millete (iktidara) çalıştık" imasında bulunmadı mı?

Hesap verecekler hesap soramaz. Hesap sorma merciinde olan emekçi halktır!

Sorulacak hesap da sadece fon vurgununda giden paralardan ibaret değildir. Emekçi halk hesabı sermayeyi semirten, emperyalizme hizmet eden, memleketin geleceğini çalan istibdad rejiminden sormalıdır. Bu bir hürriyet kavgasıdır!

Sungur Savran

Her yer hamam böceği, her yer direniş!

Bizim aydınımızın saati Avrupa'ya ayarlıdır. 70 milyonluk Fransa ayağa kalkınca aşka gelir, 1,5 milyarlık Hindistan sarsılınca başını öte tarafa, yani batıya çevirir.

Fransa'da yaşanan ve Avrupa'nın dört bir yanına hızla yayılan devasa halk hareketini küçümsemek bizden uzak olsun! Sadık okurlarımız çeyrek yüzyıldır durup durup Fransa'da hem faşizmin yükselişini hem de 2016'dan beri, yani on yıldır büyük halk kitlelerinin aralıklarla verdiği mücadeleleri anlattığımızı, bu mücadeleleri Fransa hakkında "22 tez" yazacak kadar önemsediğimizi hatırlayacaklardır.

Ama son bir ay içinde Fransa'da 17 ve 24 Ekim günlerinde ardı ardına dev gösteriler yapılırken Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de de Hindu faşizminin başbakanı Modi ile halk arasında tam bir bilek güreşi yaşanıyordu. Görebildiğimiz kadarıyla bu devasa mücadeleye pek az ilgi gösterildi. Bizim derdimiz Fransa'ya önem verilmesiyle değil, Hindistan'ın ve benzerlerinin öneminin görülmemesiyle.

Hindistan'da yaşanan mücadelenin anlatılması aslında kolay çünkü orada da birçok başka ülkede yaşanan hikâye yaşanıyor. Sadece özel bir biçim alıyor. Bazı ülkeleri gözden geçirelim. Fransa'dan Bangladeş'e gençlik yaşamaya değecek bir gelecek istiyor. Zenginler kulübü (G-7) mensubu Fransa kadar zengin bir ülkede yoksul mahalle sakini lise öğrencileri dökülen binalarda, kalabalık sınıflarda, öğretmensiz psikologsuz, altyapı sağlanmadan gördükleri eğitim ardından adaletsiz bir üniversiteye giriş sınavı sonucunda proletaryanın kara bahtını paylaşmak istemiyorlar.

Bangladeş'te 2024'te yaşanan başarılı politik devrimin mimarı öğrenciler ise ülkenin başına çöreklenmiş eli maşalı Başbakan Şeyh Hasina'nın kamu görevlerini kendi partisinin taraftarlarına ayırmasına başkaldırmıştı. Ülkeler farklı, sorun aynı, görüyorsunuz. Kapitalizmin işsizlik, yoksulluk ve eşitsizlik yaratan yapısına isyan. Bu durumda, gençlik birçok ülkede (Madagaskar'dan Peru'ya, Fas'tan Nepal'e) ayağa kalktığında isterseniz "Gen Z isyanı" deyin, zarar yok. Ama burjuva medyasının her şeyi yüzeysel hale getiren bu tutumunun ardında ne olduğunu görerek.

Bu birçok ülkede işçi, yoksul köylü ve kent yoksulu kitlelerin (Sri Lanka'da ekonomik krizin harap ettiği bütün bir halktan Fransa'da Sarı Yelekler'e) hayatta kalmak için ayağa kalkma zorunluluğuyla birleşince isyanlar ve devrimler yeryüzünde dolaşıp duruyor.

Biz El Aksa Tûfanı'ndan bu yana dünya çapında başlayan Siyonizm karşıtı devasa kitle hareketlerine, Gazze soykırımına karşı ayağa kalkan, bazen işgale, bazen çadır kentlere, bazen büyük yürüyüşlere başvuran öğrencilere bakınca "yeni bir 1968 geliyor" dedik. "Filistin, bu yeni 1968'in Vietnam'ıdır" dedik. Bizde ve her yerde karalar bağlamış, aslında halkın dostu olduğu halde Marksizmi uzun zamandır terk ettiği için ya da daha genç olup postmodernizm modasına teslim olmuş olduğu için Marksizme hiç önem vermemiş küçük burjuva aydınları bizi dinlemedi.

2011-2013 Arap devriminden (ve elbette Gezi'den) başladık, 2018-2019 Arap ve Latin Amerika devrim ve isyanlarından geçtik, emperyalist ülkelerde bile (Fransa 2019 Sarı Yelekler, ABD 2020 George Floyd isyanı) halkın kıpır kıpır olduğuna işaret ettik.

Sonra 2023'te Asya'nın güney burnunda, ekonomik krizin pençesine düşmüş Sri Lanka'da muhteşem halk zaferi, 2024'te Bangladeş'te gençliğin Şeyh Hasina'yı devirişi, 2025'te Nepal'de sözde Maocu bir hükümetin benzer şekilde devrilişi geldi. Biz buna "Hint alt kıtası devrimci bir yola girdi" dedik. Modi faşizminin sert yumruğu altındaki Hindistan'ın sıraya girip girmediğini sorduk. Cevap Hamam Böcekleri'nden geldi.

Aynen Fransa ve Bangladeş'te olduğu gibi, bizde de tekrar tekrar yaşandığı gibi orada da tetikleyici faktör üniversite giriş sınavlarının hileli olduğunun anlaşılmasıyla başladı. Büyük itirazlara Anayasa Mahkemesi Başkanı, kızgın kitle için "bunlar parazit, hamam böceği" dedi. Gençler hemen bir parti kurdular. Adı Hamam Böceği Halk Partisi (Cockroach Janta Party). İşte bu partinin ve sol geleneklere sahip öğrenci derneklerinin, giderek büyüyen bir halk desteği ile yaptığı eylemler şimdi Hindistan'ı sarsıyor. Buna son dönemde bir de Yüksek Seçim Kurulu'nun "seçmen listelerini düzeltiyorum" pozunda yüz binlerce meşru seçmeni listeden silmesi eklendi. Modi seçim görüntüsü ardında iktidarını hayat boyu hale getirmeye çalışıyor.

Dostlar, gözünüzü biraz da Doğu'ya çevirin! Hindistan alt kıtası bütünüyle ayağa kalkıyor.

Aklınızı biraz da Marksizme çevirin! Yeni bir 1968 diyoruz, Filistin Vietnam etkisi yarattı diyoruz, isyan ve devrimin Hint alt kıtasına yayılma öngörüsü yapıyoruz. Bunların hepsi tutuyorsa, bunu mümkün kılan hangi metoddur, hangi kılavuzdur, hangi bilgi kaynağıdır? "Kimliğiniz" üzerine düşünmekten biraz da buna vakit ayırırsanız, hepimizin kurtuluşunun yolunu görebilirsiniz. Kendini "ezilen kimlik" olarak gören bütün katmanların ancak işçi sınıfı ve emekçi halkın gençliği ile el ele kurtulabileceğini de.

DİP Merkez Komitesi Bildirisi:

İstibdadın dayattığı sefalete, zillete, çürümeye karşı düzen siyasetinden kopma zamanı!

Birleşik işçi cephesi ve bağımsız sosyalist odak için çağrı!

Yarı askerî karakterdeki istibdad rejimi hayat pahalılığı ve işsizlikle boğuşan emekçi halka fon vurgunu vesilesiyle yeni faturalar çıkarıyor. İstibdadın kolları ve kanatları altında serpilip büyüyen soygun düzeni bir buzdağı ise devasa boyutlardaki fon vurgunu bu buzdağının sadece su üstündeki kısmıdır. İstibdad, dış siyasette de "üçlü ittifak" ile Türkiye'yi emperyalizmin ve Siyonizmin Suudi Arabistan eliyle Yemen'e karşı yürüttüğü vekâlet savaşına dahil etmeye çalışıyor. İslam dünyasını mezhepçi temellerde bölen, Müslüman emekçi ve yoksul halkların katillerinin çıkarlarına hizmet eden bir girişimin "Mekke" adıyla anılmasını reddediyoruz ve bu yapıyı "üçlü ittifak" olarak adlandırıyoruz. Öte yandan, bu ittifak görüntüde üçlü ise de, 32 resmi üyesi olan NATO'nun ve NATO'nun gayriresmî üyesi İsrail'in oluşturduğu emperyalist terörist ittifaka iliştirilmiş olduğu unutulmamalıdır.

Kürt sorununun çözümünü dışlayan ve sömürgeci burjuvazinin yayılmacı çıkarlarına odaklanan "petrol açılımı", özüne uygun biçimde barış yerine savaşı, ekonomik refah yerine sefaleti, eşitlik ve kardeşlik yerine aşağılanmayı ve diz çöktürmeyi, hürriyet yerine emperyalist zincirlerin sıkılaşmasını, demokratikleşme yerine daha da baskıcı bir yönetimi beraberinde getiriyor. İstibdadın emekçi halka ekonomide yaşattığı sefaleti, uluslararası alanda reva gördüğü zilleti, petrol açılımının dayatmalarını, geleneksel basının ve sosyal medyanın sansürle, yasaklamalarla, engellemelerle, gözaltılarla, tutuklamalarla ve nihayet kayyımlarla susturulduğu sistematik bir baskı yönetimi tamamlıyor. Yarı askerî istibdad rejimi, atası 12 Eylül askeri diktatörlüğünden devraldığı yöntemlerle, seçme ve seçilme hakkını sistematik olarak gasp etmekte, ana muhalefet partisine fiilen kayyım atayıp bölerek, milletvekilleri ve belediye başkanlarını rüşvet ve tehditle devşirerek düzen siyasetini baştan sona dizayn ediyor.

Tüm bunların üzerine ülkenin gündemine sokulan daha doğru bir ifadeyle "dayatılan" yeni Anayasa süreci, "sivil", "demokratik", "çağdaş" vb. sıfatlarla paketleniyor. Özünde yeni Anayasa girişimi, tekelci büyük burjuvazinin, işçi sınıfının mücadelesinin kazanımlarını da içeren sendikal ve siyasal hürriyeti güvence altına alan, kamu çıkarına öncelik veren maddelerden arındırılmış bir ekonomik Anayasa özlemini gerçekleştirmeyi ve sömürgeci burjuvazinin yayılmacı emelleri için ihtiyaç duyduğu şekilde, laikliğin içini siyasal İslamcı ve mezhepçi bir içerikle boşaltmayı hedefleyen gerici bir hamledir. İstibdadın, bu gerici hamleyi emekçi halka, ezilen Kürt halkına, Alevilere, kadınlara ve gelecek kaygısı içindeki gençliğe dayatmak için en büyük kozu, 12 Eylül diktatörlüğünün 1982 Anayasa referandumunda yaptığı gibi tüm halkı "daha kötüsü olamaz" ruh durumuna sokmaktır.

İstibdadın emekçi halka sefaleti dayattığı, gençliği emperyalist ve sömürgeci haksız savaşların cephelerine sürmeye hazırlandığı yol, bir çöküş ve çürüme istikametindedir. Bu karşı devrimci istikametin sonu uçurumdur. Çare, ne istibdadın çıkar kavgasına tutuşmuş iç kliklerinde ne de çöken ve çürüyen düzene dikiş tutturmaya çalışan düzen siyasetindedir. Emekçi halkın geniş kesimleri, fon vurgunu vesilesiyle yıllarca oy verdikleri AKP ve MHP'den ümidini kesmektedir. CHP'nin bölünme sürecinin ardından bir yandan Kılıçdaroğlu'nun istibdada biatı, diğer yandan Yeni Parti'nin eski ve köhnemiş düzen muhalefetini sürdürmesi ile düzen muhalefeti umudun değil, hayal kırıklığının odağı haline gelmiştir.

Umutsuzluk ve hayal kırıklığı, düzen siyasetinin emekçi halkı içine sürüklediği bir kısır döngünün sonucudur. Yıllardır destek verdikleri iktidar partilerinden ümidini kesen kitleler, düzen muhalefetinin sefaletine bakarak yeniden geriye dönmekteler. Düzen muhalefetinden hayal kırıklığına uğrayan kesimler ise sandık günü yaklaştıkça istibdadın baskısı karşısında kendilerine bırakılmış "tek seçenek" etrafında toplanmaktadır. Bu karşı devrimci kısır döngüyü kırmak düzen siyasetinin dışına çıkarak sınıf siyasetini bir seçenek haline getirmekle mümkün olacaktır.

Yarı askerî karakterdeki istibdad rejimi emekçi halka tüm bu dayatmaları yaparken, kendisini ne kadar sert ve kudretli göstermeye çalışırsa çalışsın, kendi içinde büyük çelişkiler yaşıyor, çıkar ve ikbal kavgasına tutuşan kliklerin kavgalarıyla sarsılıyor. Düzen muhalefeti, içine düştüğü sefalet ile sadece mevcut düzeni değiştirme kabiliyet ve niyetinde olmadığını kanıtlamakla kalmıyor; aynı zamanda esas rolü olan bu düzeni ayakta tutma görevini dahi yerine getirmekten aciz bir konuma doğru sürükleniyor. Düzen siyasetinin partilerinden, yarı askerî rejimin asker/sivil kliklerinden, emperyalist ve Siyonist himayeden bağımsız bir devrimci sınıf siyaseti, bu koşullarda en gerçekçi seçenek olarak öne çıkıyor.

Ekonomik krizin faturasını patronlara ödetecek, NATO'suyla AB'siyle Gümrük Birliği'yle, "üçlü ittifak"yla emperyalizm ve Siyonizm cephesinden kesin olarak kopacak, Türkün ve Kürdün eşitliğini sağlayarak, mezhepçiliği gömerek işçilerin birliğini ve halkların kardeşliğini ihya edecek, kadınların eşit ve hür olduğu, gençliğin sermayenin köleleri, emperyalizmin askerleri olarak değil emekçi halkın umudu ve gücü olarak yükseleceği bir geleceği inşa edecek olan siyasetin adıdır sınıf siyaseti. On yıllardır, hatta neredeyse bir asırdır defalarca denenen ve sonu hüsran olan düzen siyasetinin seçenekleri köhnemiştir ve bu siyasetten medet ummak gerici bir ütopyanın peşinden sürüklenmektir. Yeni ve gerçekçi olan sınıf siyasetidir. Bu siyasetin gücü şu ya da bu partinin tabanında, şu ya da bu kimlikten, kökenden, inançtan insan topluluklarında aranamaz. Karşı devrimci dalgayı kıracak devrimci sınıf siyasetinin ihtiyacı olan güç, bugüne kadar hangi partiyi desteklemiş olursa olsun, hangi kimlikten, kökenden, inançtan, memleketten gelirse gelsin, halihazırda hep birlikte memleketi sırtında taşımakta olan işçi sınıfıdır. Köylüsüyle, küçük esnafıyla, mühendisi, mimarı, avukatı, kamu emekçisiyle, emekçi kadınlarıyla emekçi halktır.

Devrimci İşçi Partisi yeni ve gerçekçi tek siyaset olan sınıf siyasetini inşa etmek için, devrimci kadrolarıyla ve gençlikle, öncü işçilerle ve emekçi halk öncüleriyle, tüm gücü ve birikimiyle mücadele etmektedir. Aynı zamanda işçi hareketi içinde sınıf mücadeleci temelde sendika, konfederasyon ayrımı olmaksızın bir birleşik işçi cephesinin inşasını savunmaktadır. Düzen siyasetinin emekçi halkı, seçimden seçime içine sürüklediği kısır döngüyü kırmak amacıyla bağımsız bir sosyalist odak oluşturmak üzere sosyalist güçlere çağrısını yinelemektedir. Sınıf siyaseti yeni ve gerçekçi olan tek siyasettir. Birleşik işçi cephesi ekonomik krizin faturasını krizin sorumlusu olan kapitalistlere ödetmenin tek yoludur. Düzen siyasetinden koparak bağımsız sosyalist odakta birleşmek, tarihin ve koşulların göreve çağırdığı bu memleketin sosyalistleri için bir tercih değil bir zorunluluktur.

25 Kasım'da emekçi kadınlar en öne: Örgütlenmeye! Mücadeleye! Özsavunma örgütlenmelerini kurmaya!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günü yaklaşıyor. 25 Kasım, Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı direndikleri için katledilen Mirabel kardeşlerin anısına, dünya kadınlarının şiddete karşı ortak mücadele günü oldu. Bu yıl da kadınlar hayatlarına, bedenlerine, emeklerine saldıran erkek egemenliğine ve sömürü düzenine karşı yeniden sokaklara çıkacak. Meydanlardan, fabrikalardan, iş yerlerinden, okullardan kadın dayanışmasının sesi yükselecek.

Her gün bir kadın daha yaşamını yitiriyor

Bu ülkede kadın olmak, her gün hayatta kalmak için mücadele etmek demek. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun sitesinde bulunan Anıt Sayaç verilerine göre bu yılın on ayında 305 kadın erkekler tarafından katledildi. Neredeyse bir o kadar daha şüpheli kadın ölümü olduğunu tahmin ediyoruz. 2026'nın ilk altı ayında öldürülen 150 kadının yanında, aynı dönemde 151 kadın da şüpheli şekilde ölü bulundu. 2025'te ise erkekler tarafından en az 294 kadın öldürülürken, 297 kadın şüpheli biçimde yaşamını yitirdi. Şüpheli kadın ölümlerinin önemli bir kısmı yeterince incelenmiyor, karanlıkta bırakılıyor. Dolayısıyla kadın cinayetleri verileri aslında görünenin çok daha üstünde. Neredeyse her gün bir kadın daha yaşamını yitiriyor. Öldürülen kadınlar yalnızca birer istatistik değil, bu rakamların arkasında isimleri, sevdikleri, hayalleri olan kadınlar var. Çoğunun hikâyesi artık haber bültenlerine bile düşmüyor. Gündeme ancak vahşetin boyutu dehşet verici olduğunda geliyor.

Cezasızlık şiddeti körüklüyor

Ölüm tehdidinde bulunan, şiddet uygulayan erkekler, ifadeleri alınıp serbest bırakılıyor. Defalarca koruma kararı çıkarttırmış kadınlar, o kararlara rağmen korunmuyor, katilleriyle baş başa bırakılıyor. 2026 yılının ilk altı ayında en az 8 kadın koruma kararları olmasına rağmen katledilmişti. Mahkemeler "haksız tahrik" ve "iyi hal" indirimleriyle failleri ödüllendiriyor. Cezasız kalan her erkek, bir sonraki saldırı için cesaret buluyor.

Kadınları koruması gereken mekanizmalar çalışmadığı gibi, iktidar kadınları koruyan yasalara ve kadın haklarına yönelik saldırılarını sürdürüyor. Türkiye, İstanbul Sözleşmesi'ni 2011'de ilk imzalayan ülkeydi. Ancak 20 Mart 2021'de bir gece aniden Cumhurbaşkanı kararıyla sözleşmeden çıkıldı. Sözleşme, kadına yönelik şiddeti durdurmayı ve bunun için etkili mekanizmalar geliştirmeyi hedefliyordu. 6284 sayılı Kanun da bu sözleşme esas alınarak hazırlanmıştı. Bu kanunla şiddet uygulayanın evden uzaklaştırılması, geçici velayet, tedbir nafakası ve adresin gizlenmesi gibi haklar kazanıldı. Sözleşmeden çıkışın ardından 6284 sayılı kanunun kaldırılmasına yönelik tartışmalar da hız kazandı, kanundaki kazanımlar ise çoğunlukla kâğıt üzerinde kaldı.

Kadın düşmanı politikaların bedelini kadınlar canlarıyla ödüyor

İstibdad 2025'i "Aile Yılı" ilan etmişti, 2026'da ise önümüzdeki on yılın hepsinin "Aile ve Nüfus On Yılı" olduğunu söyleyerek bu politikayı genişletti. Bu politikalar kadınları kendi hayatları ve

hakları olan insanlar olarak değil, yalnızca nüfus politikalarının birer parçası olarak görüyor. İstibdad bu süreçte İstanbul Sözleşmesi ve 6284'ün yanı sıra boşanma hakkını ve yoksulluk nafakasını da tartışmaya açtı. Sonunda Anayasa Mahkemesi, yoksulluk nafakasını düzenleyen maddedeki "süresiz olarak" ibaresini iptal ederek nafaka hakkının süreyle sınırlandırılmasının yolunu açtı.

Veriler bu politikaların bedelini kadınların canlarıyla ödediğini gösteriyor. Kadın cinayetlerinin azaldığı tek yıl, İstanbul Sözleşmesi'nin ve 6284'ün yürürlüğe girdiği dönem oldu. İstanbul Sözleşmesi'nin yürürlüğe girdiği 2011'de 121 kadın cinayeti kaydedilmişti. 2024'te bu sayı 394'e ulaştı, yani 2011'in üç katından fazlasına. Şüpheli kadın ölümleri ise sözleşmeden çıkıldığı 2021'de 217 iken, 2025'te 297'ye yükseldi.

Özsavunma örgütlenmeleri kuralım

Devlet kadına yönelik şiddeti durdurmak bir yana, mücadele eden kadınların karşısına dikiliyor. Şiddeti, cinayeti engelleyen istibdadın polisi, kadınlar, işçiler, gençler eylem yapacağı zaman onu engellemek için hemen olay yerine intikal ediyor. Ancak koruma kararı olan kadının öldürülmesini engellemiyor. O halde yapmamız gereken belli: haklarımızı savunurken bir yandan da kadın cinayetlerini durdurmak için, şiddeti engellemek için özsavunma örgütlenmeleri kurmalıyız. Özsavunma örgütlenmeleri, bir kadına yönelen saldırıya hep birlikte karşılık vermenin, birbirimize sahip çıkmanın yolu. Erkek şiddetinin karşısında tek başımıza güçsüz ya da çaresiz hissedebiliriz. Ama örgütlü gücümüzü kullanarak hem kendi hayatımızı hem de kız kardeşlerimizin hayatını savunabiliriz!

Emekçi kadınlar bu mücadelede en öne!

Bu gidişata dur demek için mücadelenin en ön safında hem şiddetin hem sömürünün yükünü en ağır taşıyan emekçi kadınlar olmalı. Çünkü şiddet ile sömürü birbirinden ayrı değil. Fabrikada düşük ücretle, sigortasız ve güvencesiz çalıştırılan emekçi kadınlar, aynı zamanda eve döndüğünde ev işlerinin, çocuk ve yaşlı bakımının yükünü omuzlarında taşıyor. Eşit işe eşit ücret almıyor, giderek daha güvencesiz ve esnek işlerde çalışıyor, erkeklere göre çok daha sık işten çıkarılıyor veya bir kısmının zaten çalışmaları en baştan engelleniyor. Yoksulluk, hayat pahalılığı ve güvencesizlik altında ezilen emekçi kadınların şiddet gördüğü evden çıkması çoğu zaman imkânsız hâle geliyor. Emekçi kadınlar patronlara karşı haklarını aramak için örgütlendiğinde, sendikalı olduğunda, greve veya direnişe katıldığında karşısına yine onu şiddetten korumayan devlet çıkıyor, istibdadın polisi çıkıyor.

Erkek egemen kapitalist sistemin yarattığı eşitsizliği en derinden yaşayan emekçi kadınlar, bu düzene karşı mücadelenin de en kararlı unsurları haline geliyor. Tarihte kadınların kazandığı en kalıcı haklar, emekçi kadınların fabrikalarda, grevlerde, direnişlerde, meydanlarda bir araya gelmesiyle kazanıldı. Bugün de aynısı geçerli. ***Emekçi kadınlar yaşamlarını ve geleceklerini savunmak, kazanılmış haklarını korumak için fabrikalarda, mahallelerde ve her yerde mücadelenin en önünde yürümeli!***

Leven Dölek

Azerbaycan'da başörtüsü yasağı neyi örtüyor? İşçi sınıfı siyaseti Türkiye-Azerbaycan geriliminde nasıl tutum almalı!

Azerbaycan'la Türkiye arasındaki gerilim 21 Eylül'de Azerbaycan'da okullardaki başörtüsü yasağının sıkılaştırılmasıyla başlıyor. AKP çevrelerinden, siyasal İslamcı köşe yazarlarından hatta Oktay Saral gibi bizzat Erdoğan'ın başdanışmanlarından Azerbaycan'a eleştiriler yükseliyor. Bakü, kimseyi içişlerimize karıştırmayız diye ayağa kalkıyor. 31 kişi hakkında Azerbaycan'a giriş yasağı veriliyor, yetmiyor Ankara'dan adeta kelle istiyorlar. Oktay Saral görevden alınacak, Aliyev'i eleştiren sosyal medya hesapları kapatılacak! Erdoğan, Oktay Saral'ı veriyor ama yine de gerilimin ateşi sönmüyor.

Bir de işin dış politika boyutu var. Azerbaycan'ın İsrail'le yakın işbirliği ve ittifakı da tartışmaların odağında. İsrail Cumhurbaşkanı Isaac Herzog'un, Asya'da İşbirliği ve Güven Artırıcı Önlemler Konferansı'nın (CICA) 7. Zirvesi'ne katılmak üzere Azerbaycan'ın başkenti Bakü'ye gerçekleştirdiği ziyaret ve bunun üzerine Erdoğan'ın zirveye katılmayıp yerine Hakan Fidan'ı göndermesinin ardından Aliyev de Ankara'da düzenlenen Türk Devletleri Teşkilatı'na gelmeyip dışişleri bakanını gönderdi. Daha önce de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda soykırım suçlusu Netanyahu kürsüde konuşurken Türkiye dahil çok sayıda ülke salonu boşaltırken kalan az sayıda dinleyici arasında Azerbaycan temsilcisi de vardı. Bu olayların etrafında, Azerbaycan Türkiye'nin ağabeylik taslamasından, Türkiye de Azerbaycan'ın İsrail'le bu kadar içli dışlı olmasından rahatsız diyen hikayeler anlatılıyor.

Başörtüsü yasağı neyin vesilesi?

Görünenle gerçek her zaman olduğu gibi yine çok farklı. Doğru tutum almak için arka plandaki gerçek sorunları görmek gerekiyor. Azerbaycan'ın zaten var olan başörtüsü yasağını sıklaştırması, basit bir yaşam tarzı meselesi değil. Biz bunu Türkiye'de 28 Şubat döneminden gayet iyi biliyoruz. Başörtüsü yasağı, toplumdaki sınıf karşıtlıklarını laiklik-İslamcılık kutuplaştırmasıyla bastırmanın, halk içinde Batı emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi ile karşı karşıya gelen İran'a karşı düşmanlık oluşturmanın vesilesi. Peki ya Türkiye? Evet. Türkiye'nin Azerbaycan'da tarikat ve cemaatler aracılığıyla yürüttüğü faaliyetler de bir rahatsızlık kaynağı ama Türkiye ile Azerbaycan'ın arasının açılmasının sebebi Türkiye'deki iktidarın İsrail karşıtlığı falan değil! Çünkü Türkiye'deki iktidar her şeyden önce İsrail karşıtı değil! Öyle olsa soykırım devam ederken el birliği ile Azerbaycan petrolünü Bakü-Ceyhan üzerinden İsrail'e taşırlar mıydı? İsrail İran'la savaşa tutuşmuşken Kürecik Üssü aracılığıyla İsrail ve ABD'ye askeri ve istihbarı destek sunarlar mıydı? Dahası Suudi Arabistan'la ittifak kurup, ABD ve İsrail'le aynı cepheden Yemen'in Filistin'in yanında direnen meşru hükümetini tehdit ederler miydi?

AKP'nin gücüne giden neydi?

Türkiye'deki iktidarın gücüne giden başka bir şey. Azerbaycan'ın İsrail'e yönelik tutum ve tavırları, Türkiye'deki iktidarın bir taraftan eylemleriyle İsrail'e destek verip diğer taraftan hamasetle İslam ve Türk dünyasının lideri olarak Filistin'in yanındaymış havalarını bozuyor. Akıllarınca Batı Asya'da Türkiye'yi ikna etmeden ABD ve İsrail'in çıkarlarını koruyamayacağı, Orta Asya'ya giriş kapısının da Ankara olduğunu iddia ediyorlar. Değil mi ki Azerbaycan ordusunu NATO müktesebatıyla eğiten Türk Silahlı Kuvvetleri'dir. Değil mi ki Sovyetler yıkılırken Amerikancı Turan hayallerini köpürterek, Afganistan'da NATO misyonuna başkanlık ederek emperyalizmi Orta Asya'ya sırtında taşıyan Türkiye'dir. Ama ABD, Güney Kafkasya'yı Orta Asya'ya bağlayan yola çoktan Trump koridoru adını taktı. Azerbaycan da artık İsrail ve Batı emperyalizmine Türkiye üzerinden değil doğrudan bağlanıyor. Orta Asya Türki devletleri de Azerbaycan'la aynı yoldan yürüyor. Hepsi teker teker Güney Kıbrıs'la ilişkilerini geliştirerek ve KKTC'yi gayri meşru ilan etmeye devam ederek, Batı emperyalizmi ile ilişkilerini Türkiye'nin kolları ve kanatları altında yürütmeyi reddediyorlar. Bu yüzden Erdoğan, Aliyev'e karşı başdanışmanını feda edecek kadar alttan alıyor. Binali Yıldırım çıkıp "Azerbaycan'ın içişlerine karışmaya yeltenen en şiddetli şekilde cezalandırırız" gibi vur deyince öldüren açıklamalar yapabiliyor. Telaşla Azerbaycan'la arayı düzeltmeye çalışıyorlar, yoksa bugüne kadar küçük kardeş muamelesi yaptığı, arka bahçesi olarak gördüğü Azerbaycan'a dahi söz geçiremeyen Türkiye'yi kime nasıl bölgesel güç olarak pazarlayacaklar? (Süper güç masalını, bırakın dünyayı, artık AKP seçmeni dahi yememeye başladı!)

İşçi sınıfı siyasetinin tutumu ne olmalı?

Şimdi işçi sınıfının enternasyonalist ve anti-emperyalist bakış açısıyla bu tabloya bakıp ne Türkiye'deki ne de Azerbaycan'daki iktidarı haklı bulabiliriz. Her ikisi de emperyalist ve Siyonist işbirlikçisidir. Türkiye'deki iktidarın İslamcılığı da, Azerbaycan'daki iktidarın laikliği de emperyalist ve Siyonist işbirlikçiliğinin örtüsünden ibarettir. Biz Türkiye'de de Azerbaycan'da da laik, dünyevi ve bilimsel eğitimden yanayız ama başörtüsü yasağına dün de bugün de karşıyız. Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını ve İsrail'e tam ambargo uygulamasını, Türkiye'deki emperyalist üslerin kapatılmasını savunuyoruz. Aynı zamanda Azerbaycan'ın Kafkasların bağrına sokulmuş emperyalist ve Siyonist bir hançere dönüşmesine de karşıyız. Hamasi ve içi boş "tek millet iki devlet" palavralarını da yutmuyoruz. İki devletin tüm Batı Asya ve dünya halklarıyla kardeşleşmesini savunuyoruz. Bunun için de iki devletin ilk iş olarak Bakü-Ceyhan'dan İsrail'in soykırım makinesine petrol taşımaya son vermesini istiyoruz.

Tüm ulusların kaderini özgürce tayin ettiği, eşit ve kardeşçe yaşadığı, ABD, AB, İngiliz emperyalizmi ve NATO'nun defedildiği, İsrail'den arındırılmış, Batı Asya ve Kafkasya Sosyalist Federasyonları için ileri!

İşçi devrimleri çağının başlangıcı: Ekim devrimi

Kışlık Saray'da Kerenskiy.
Smolni'de Sovyetler ve Lenin,
sokakta o n l a r .
O n l a r biliyorlar ki, O :
"- Dün erkendi, yarın geç.
Vakit tamam bugün," dedi.
O n l a r : "- Anladık, bildik," - dediler.
Ve hiçbir zaman
bildiklerini bu kadar müthiş ve mükemmel bilmediler...

-Nazım Hikmet

Eski Rus takvimine göre tarih 25 Ekim 1917, bugünün takvimiyle 7 Kasım. Petrograd nefesini tutmuş, gelmekte olanı bekliyor. Makine başındaki işçiler, savaş yorgunu askerler, subay eziyeti altındaki bahriyeliler, genç öfkeleriyle öğrenciler, evde bebeğinin açlığıyla dertlenen anneler… Vakit geliyor, Lenin'in çağrısına tüm bir şehrin emekçileri yanıt veriyor. Yıllardır savaşın, açlığın ve Çarlık baskısının altında ezilen milyonların öfkesi ve umudu sokaklarda buluşuyor. Köprüler, tren istasyonları, telgraf merkezi ve devlet daireleri birer birer Sovyetlerin denetimine giriyor. Kızıl Muhafızlar Kışlık Saray'ı kuşatıyor. İçeride, devrimin karşısında tutunmaya çalışan Kerenskiy hükümetinin son temsilcileri var. Gece ilerlerken Avrora zırhlısından gelen top sesleri içerdekilerin son direncini kırıyor, saray düşüyor. Burjuva hükümeti devriliyor. Lenin ve Trotskiy'in önderliğindeki Bolşevik Parti'nin örgütlediği ayaklanma zafere ulaşıyor. İktidar artık işçi ve asker temsilcilerinin elinde; iktidar Sovyetlerde!

Yeni iktidarın ilk sözü, milyonlarca insanın yıllardır beklediği üç talebe cevap vermek oluyor: Ekmek, toprak ve barış! Üç yıldır süren, milyonlarca gencin bir mezbahada biçilir gibi can verdiği Birinci Cihan Harbi'nin sona ermesi için ateşkes çağrısı yapıyor. Artık askerler birbirlerine silah doğrultmak zorunda kalmasın, cephelerde ölüme sürülen gençler evlerine, annelerinin, eşlerinin, çocuklarının yanına dönebilsin diye. Büyük mülk sahiplerinin topraklarının köylülerin kullanımına bırakılacağını açıklıyor. Köylülerin ömürleri boyunca çalışarak hayat verdikleri toprakların üzerinde hiçbir hakları yoktu. Artık o topraklarda kendileri de hayat bulmuş gibi hissedecekler. Fabrikalarda işçi denetimi ilan ediliyor. İşçiler artık patronların kârı için makine başında çalışan bir çift elden ibaret olmayacak, ürettikleri zenginliğin nasıl ve kimin için kullanılacağı konusunda söz sahibi olacak!

7 Kasım'da tarihte yeni bir dönem başladı, işçi devrimleri çağı açıldı. Onun ardından dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfı iktidara geldi. Ekim devriminin üzerinden 109 yıl geçti. Ama onun açtığı yol ve gösterdiği hedef hâlâ önümüzde duruyor. Tarih bugün de yeni bir Ekim devrimini çağırıyor. Kapitalistler ekonomik krizden işçileri ve emekçileri giderek yoksullaştırarak, ellerindeki tüm hakları alarak çıkmaya çalışıyor. ABD ve Avrupa emperyalizmi dünyayı yeniden paylaşmak için üçüncü bir dünya savaşını NATO eliyle durmadan kaşıyor. Filistin'de Siyonizm soykırıma devam ediyor.

İnsanlığın önünde artık sadece iki seçenek kaldı: ya sosyalizm ya da barbarlık. Ekim devriminin programına sahip çıkan işçi sınıfı tüm insanlığı kurtarabilir. Öyleyse yeni Ekim'ler için kolları sıvayalım. Yaşasın Ekim devrimi!

Balfour'dan Trump'a Filistin halkının asırlık direnişi devam ediyor!

2 Kasım 1917'de Britanya İmparatorluğu'nun Dışişleri Bakanı Arthur Balfour, Filistin'de bir Yahudi ulusal yurdu kurulmasına destek vereceklerini ilan ettiğinde ne Filistin toprakları Britanya'ya aitti ne de Filistin halkına ne istediği sorulmuştu. Bir emperyalist devlet, başka bir halkın yurdu üzerinde hüküm veriyordu. Aradan 109 yıl geçti. Bugün ABD emperyalizmi, Trump'ın sözde barış planıyla Filistin halkının geleceğini yine bu halkın iradesi dışında belirlemeye kalkışıyor.

Balfour Deklarasyonu, tek başına bir diplomatik girişim değildi. Bir yıl öncesinde Sykes-Picot Anlaşması'yla Osmanlı'nın Arap topraklarını paylaşmaya girişen Britanya ve Fransa, Filistin'i de emperyalist paylaşımın konusu haline getirmişti. İngiliz Mandası, Siyonist yerleşimciliğin önünü açtı. 1937'de Peel Komisyonu, 1947'de Birleşmiş Milletler Taksim Planı, Filistin halkının iradesini hiçe sayarak ülkesinin bölünmesini gündeme getirdi. 1948'de Siyonist güçlerin gerçekleştirdiği Nekbe, yüz binlerce Filistinlinin topraklarından sürülmesiyle sonuçlandı.

Emekçi halklar boyun eğmedi

Ancak Filistin halkı hiçbir zaman bu dayatmalara boyun eğmedi. 1936'da başlayan büyük genel grev ve vergi boykotu, İngiliz sömürgeciliğine ve Siyonist yerleşimciliğe karşı üç yıl süren bir ayaklanmaya dönüştü. Nekbe'nin ardından mülteci kamplarında ve sürgünde örgütlenen Filistinliler, ulusal kurtuluş mücadelesini yeniden yükselttiler. 1987'de Birinci İntifada, 2000'de İkinci İntifada, işgalin karşısına kitlesel halk direnişini çıkardı.

Üstelik emperyalizmin müdahaleleri Filistin'le sınırlı kalmadı. 1953'te İran'da Musaddık hükümetinin devrilmesi, 1956'da Mısır'a yönelik Süveyş saldırısı, 1982'de Lübnan'ın İsrail tarafından işgali, 2003'te ABD'nin Irak'ı işgali, 2015'ten itibaren Yemen'e karşı yürütülen savaş, Batı Asya'yı emperyalist çıkarlar doğrultusunda biçimlendirme girişimlerinin farklı halkalarıydı. Fakat bu müdahaleler de hep mücadelelerle karşılaştı.

Emperyalist zillete karşı direnişin yanında ol!

Bugün Balfour'un mirasını devralan emperyalist güç ABD'dir. Trump, 2017'de Kudüs'ü İsrail'in başkenti olarak tanıyarak, 2018'de ABD Büyükelçiliğini Kudüs'e taşıyarak Filistin halkının tarihsel haklarını bir kez daha hiçe saydı. 2020'de ilan ettiği sözde Yüzyılın Anlaşması ile işgalin yarattığı fiili durumu siyasî bir çözüme dönüştürmeye girişti. İbrahimî Anlaşmalar ise bazı Arap devletlerinin İsrail'le normalleşmesini Filistin'in kurtuluşunun önüne koyan bölgesel düzenin önemli araçlarından biri oldu.

Şimdi Trump, Gazze'yi kendi başkanlığındaki bir Barış Kurulu'nun uluslararası denetimine bırakmayı, Filistinlilerin yönetim yetkilerini sınırlandırmayı ve direniş örgütlerini silahsızlandırmayı öngören yeni bir planla karşımızda. Üstelik bu kurulda, Irak'ın işgalindeki rolüyle tanınan eski Britanya Başbakanı Tony Blair de bulunuyor. Bir asır önce Balfour'un temsil ettiği Britanya emperyalizmi, şimdi Trump'ın başkanlığındaki bir kurul aracılığıyla yeniden Filistin'in geleceğine müdahil oluyor.

Filistin'in kurtuluşu, bölge halklarının ortak mücadelesinden ve işçi sınıfının dünya ölçeğindeki dayanışmasından geçiyor. Filistin bir asırdır direniyor. Bize düşen de emperyalizmin ve Siyonizm'in karşısında Filistin direnişinin yanında yer almaktır.

FEK Üsküdar'dan haykırdı: Emperyalizm-Siyonizm eksenindeki askerî ittifaka da tezkereye de hayır!

Filistin Eylem Komitesi (FEK), 31 Ekim 2026 Cumartesi günü Üsküdar Meydanı'nda düzenlediği eylemde, Türkiye, Suudi Arabistan ve Pakistan arasında imzalanan ve emekçi halkımızı razı etmek için Müslümanların kutsal kenti Mekke'nin adının verilmek istendiği anlaşmaya ve bu anlaşmaya dayanarak Yemen'e saldırmak üzere yine meclisten geçirilmesi planlanan tezkereye karşı çıkarak Yemen halkıyla dayanışma çağrısında bulundu.

Eylemde, TBMM gündemine gelmesi beklenen anlaşmanın Türkiye'yi Suudi Arabistan'ın Yemen'e karşı yürüttüğü savaşa ortak edeceği vurgulandı. Anlaşmanın, ABD'nin bölgedeki planlarının müttefik ülkeler aracılığıyla hayata geçirilmesini amaçladığı ifade edildi.

Yemen direnişinin, İsrail'in Gazze'de sürdürdüğü soykırım boyunca Filistin halkına en güçlü desteği veren güçlerden biri olduğu hatırlatıldı. Yemen'in, Babülmendep Boğazı'nda İsrail bağlantılı deniz taşımacılığını hedef alarak ve Ben Gurion Havalimanı'na yönelik saldırılar düzenleyerek İsrail'e karşı fiili bir ambargoyu başarıyla uyguladığı belirtildi.

Bu desteğin bedelini İsrail'in, ABD'nin ve İngiltere'nin ağır saldırılarıyla ödeyen Yemen halkının, Suudi Arabistan'ın yıllardır sürdürdüğü kuşatmaya rağmen Filistin direnişini desteklemekten

vazgeçmediği vurgulandı.

FEK, 2003 yılında ABD'nin Irak'ı işgaline Türkiye'nin katılmasını öngören tezkerenin güçlü bir karşı çıkış sayesinde reddedildiğini hatırlatarak Yemen'e karşı savaşa katılımın da böyle engellenmesi gerektiğini belirtti ve mücadele çağrısı yaptı. Eylem, "Filistin dostu Yemen'e dokunma!", "Tezkereye hayır!", "Yaşasın Yemen direnişi!" ve "Yıkılsın Siyonist İsrail Devleti!" sloganlarıyla sona erdi.

Devrimci Marksizm'in 63. sayısı sanat ve devrim ilişkisini tartışıyor!

Devrimci Marksizm'in 63. sayısı okurlarıyla buluştu. Sanat ile devrim arasındaki ilişkiyi merkeze alan bu sayıda şiirden tiyatroya, resimden müziğe, bilim kurgudan edebiyata uzanan yazılar yer alıyor. Sayı, sanatın toplumsal çelişkileri görünür kılma ve başka bir dünyanın imkânlarını düşünmeye açma gücünü Marksist bir perspektifle tartışıyor. *Devrimci Marksizm* 20. yılında değişmeyen siyasal ve teorik çizgisini korurken yenilenen kapağıyla da okurlarının karşısına çıkıyor.

Sayının ilk dosyası, devrimci sanatın önemli isimlerinden Bertolt Brecht'e ayrılmış. Şiar Rişvanoğlu, "Yoksulların şairi, işçi sınıfının ve '11. Tez'in 'dengbêj'i" başlıklı yazısında Brecht'in yaşamını, şiirini ve tiyatrosunu işçi sınıfının kurtuluş mücadelesiyle ilişkisi içinde ele alıyor. Olivier Neveux ise "Brecht bir öğretmen değildir" başlıklı yazısında, Brecht tiyatrosunun karanlık zamanlarda nasıl bir siyasal direniş aracı olabileceğini tartışıyor.

Sanat ve devrim tartışması, 20. yüzyılın büyük şairlerinden Mayakovski ile sürüyor. Lyudmila Bulavka-Buzgalina, Ekim Devrimi ile Mayakovski'nin şiiri arasındaki karşılıklı ilişkiyi, devrim sonrasının ideolojik mücadeleleri ve Trotskiy'in eleştirileri ışığında inceliyor. Aykut Gürçağlar, Meksikalı ressam Diego Rivera'nın sanatını, siyasal yaşamını ve devrimci duvar resmi geleneğini ele alıyor. Trotskiy'in *Edebiyat ve Devrim* kitabından "Sanatta Parti Politikası" başlıklı bölüm de okurlara sunuluyor.

Dosyanın diğer yazılarında Yağmur Ali Coşkun, komünist Lübnanlı müzisyen Ziyad Rahbani'nin müziği ile siyasal mücadelesi arasındaki bağı inceliyor. Süreyya Algül, Uzay Yolu ve Yıldız Savaşları evrenlerini ortaya çıktıkları dönemlerin ideolojik özellikleri üzerinden karşılaştırarak popüler kültürün kapitalizmle ilişkisini sorguluyor. Koray Ateş ve Mustafa Kemal Coşkun ise Türkiye'de edebiyatın piyasa ilişkileri içinde geçirdiği dönüşümü ve bir edebiyat endüstrisinin ortaya çıkışını tartışıyor.

63. sayıda sanat dosyasının yanı sıra güncel teorik ve siyasal tartışmalara da yer veriliyor. Özdeniz Pektaş, beyana dayalı cinsiyet ideolojisi üzerine tartışmasını sürdürüyor. Volkan Sakarya, Antonio Negri'nin kuramsal güzergâhını Marksist diyalektik açısından eleştirel bir incele-

meye tabi tutuyor. Duygu Ergün ise Krupskaya'nın tanıklıklarından hareketle Lenin'in devrimci kişiliğini, işçi sınıfıyla ilişkisini ve teori ile mücadele arasındaki bağı inceliyor.

Devrimci Marksizm, 63. sayısıyla da teoriyi sınıf mücadelesinden kopuk bir akademik uğraş olarak değil, dünyayı anlamanın ve değiştirmek için mücadele etmenin vazgeçilmez bir aracı olarak ele almayı sürdürüyor.

Devrimci Marksizm 20. yaşını İzmir'de kutladı: "Dünyayı yalnızca anlamak için değil onu değiştirmek için!"

Devrimci Marksizm bu yıl 20 yaşını kutluyor. Derginin 20. yayın yılını 25 Ekim Pazar günü İzmir'de düzenlediği ve Türkiye'de devrimlerin tarihi, kapitalizmin gelişimi ve devimin güncelliğinin tartışıldığı bir toplantı ile kutladı. Toplantıda Can Nacar, Alp Yücel Kaya ve Sungur Savran, Türkiye'nin devrim tarihini farklı boyutlarıyla değerlendirdi. 1908 Hürriyet Devrimi'nden Türkiye'de kapitalizmin gelişimine, burjuva devrimlerinden geleceğin devrimlerine uzanan tartışma, devrim sorununu yeniden gündeme taşıdı.

1908 Hürriyet Devrimi ve işçi sınıfı

Can Nacar, konuşmasında 1908 Hürriyet Devrimi'ni ve işçi sınıfının bu süreçteki rolünü ele aldı. Osmanlı toplumunun dönüşümünde önemli bir dönüm noktası olan 1908 Hürriyet Devrimi, yalnızca siyasal rejimde yaşanan bir değişim olarak değil, işçi sınıfının mücadele sahnesine çıkışını anlamak açısından da tarihsel bir önem taşıyor. Nacar burjuva devrimi karakteri gösteren bu devrimde, işçi sınıfının önemli bir güç olmasına rağmen devrimin hemen ertesinde burjuva İttihat ve Terakki Cemiyeti tarafından nasıl cezalandırıldığını ilgi çekici tarihi anekdotlarla aktardı.

Türkiye'de kapitalizmin gelişimi ve burjuva devrimi

Alp Yücel Kaya, Türkiye'de kapitalizmin gelişimini ve burjuva devrimini ele aldı. Türkiye'nin toplumsal ve siyasal dönüşümünü anlamak için kapitalizmin tarihsel gelişimini, sınıflar arasındaki ilişkileri ve bu ilişkilerin siyasal mücadelelere etkisini kavramak gerekiyor. Kapitalizmin gelişimi, yalnızca ekonomik yapıların değişmesi anlamına gelmiyor. Toplumun sınıfsal yapısı, siyasal kurumları ve mücadele biçimleri de bu süreçte dönüşüyor. Bu tarihsel gelişimi sınıf ilişkilerinden hareketle incelemek, Türkiye'nin geçmişini olduğu kadar bugünkü çelişkilerini de anlamanın anahtarını sunuyor.

Tarihte ve gelecekte devrimler

Sungur Savran, konuşmasına *Devrimci Marksizm* dergisinin 20 yıllık teorik-politik mücadelesinin ayırt edici yönünü ve önemini anlatarak başladı. *Devrimci Marksizm*'in yayın amacının "Pratik dünyada yaşanan gelişmeleri daha iyi kavramak için geçmişin değerlendirmesini yapmak, bugünün yeniliklerini ve geçmişle olan devamlılıklarını anlamak ve geleceği hazırlamak" olduğunu söyleyen Savran, *Devrimci Marksizm*'in sosyalist hareketin büyük çoğunluğunun işçi sınıfından yüzünü çevirdiği bir aşamada işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin teorik ve politik araçlarına yanıt vermek için doğduğunu ve 20 yıldır ısrarla Marksizmin devrimci özüne sadık kaldığını aktardı. 20 yıllık sürede büyük depresyon, emperyalist savaşlar, faşizmin yükselişi gibi birçok alanda *Devrimci Marksizm*'in analiz yöntemleri doğrulandı.

Gelecek Marksizmin olacak!

Devrimci Marksizm, 2006 yılında yayın hayatına başladığından bu yana Marksizmin devrimci mirasını savunuyor. Postmodernizmin ve post-Leninizmin sol içindeki etkisinin arttığı, devrimci işçi partilerinin ve uluslararası devrimci örgütlenmenin gerekliliğinin geri plana itildiği bir dönemde yayın hayatına başlayan *Devrimci Marksizm*, işçi sınıfının tarihsel rolünü ve devrimin güncelliğini savunmaktan vazgeçmedi. Marksizmi yalnızca akademik bir inceleme konusu olarak değil, kapitalist düzeni anlamanın ve onu ortadan kaldıracak mücadeleye yön vermenin teorik ve politik aracı olarak ele aldı.

Bugün de ihtiyaç duyulan, işçi sınıfının mücadelesini güçlendirmek, devrimci partilerin inşasına yönelmek ve uluslararası ölçekte devrimci bir mücadeleyi örgütlemektir. Kapitalizmin sınırları içinde kalıcı bir kurtuluş aramak yerine, sömürü düzenini ortadan kaldıracak bir toplumsal dönüşüm için mücadele etmek gerekiyor.

İzmir'deki 20. yıl toplantısı, *Devrimci Marksizm*'in iki on yıllık yayın hayatının değerlendirilmesinin yanı sıra Türkiye'de devrimlerin tarihini ve geleceğini tartışmak için de bir buluşma oldu. Geçmişin deneyimlerini bugünün mücadeleleriyle buluşturan toplantı, devrim sorununu yeniden gündeme taşıdı.

Devrimci Marksizm 20 yıldır devrim için, işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ediyor. Kapitalizmin barbarlığına karşı insanlığın önündeki seçenek bellidir: Ya bu düzenin yarattığı yıkım ya da işçi sınıfının devrimci mücadelesiyle kurulacak yeni bir dünya!

Ertuğrul Oruç

Özel hastane patronları örgütlü, peki ya biz?

15-16 Ekim'de Ankara'da özel hastane patronlarıyla Sağlık Bakanlığı bürokratları el ele kol kola "sağlık zirvesi"nde buluştu. Zirvenin açılışını bizzat Sağlık Bakanı Kemal Memişoğlu yaptı. İki günlük zirvede patronların kârlarını nasıl artıracakları bol bol konuşuldu. Patronlar hem Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) özel hastanelere az para ödüyor diye hem de hastadan alabilecekleri ilave ücretin bir sınırı var diye ağlamayı ihmal etmedi. Özel sağlık sigortalarını yaygınlaştırmanın yollarını da konuştular. Ama patronların hekimi, hemşireyi, temizlik işçisini günde kaç saat, hangi koşullarda, ne kadar ücrete çalıştırdığına dokuz oturumda tek bir başlık bile ayrılmadı.

Ankara yetmedi, şimdi sıra Rize'de. Ankara'da zirveyi düzenleyen Özel Hastaneler Platformu Derneği, 7 Kasım'da Özel Hastaneler ve Sağlık Kuruluşları Derneği (OHSAD) ile birlikte patronlarla Bakanlık bürokratlarını yeniden bir araya getiriyor. Olur da yanlışlıkla başkaları gelir diye önlemlerini baştan almışlar. Buluşmaya kimlerin davetli olduğunu yazmışlar: yönetim kurulu başkanları ve üyeleri, başhekimler, genel müdürler ve yardımcıları. Sağlık Bakanlığının "yürü ya kulum" diyerek önlerini açmasıyla patronlar Türkiye'yi karış karış geziyor.

Patronların ülkeyi gezmesinde ve Bakanlıkla ortak iş yapmaya çalışmasında şaşıracak bir şey yok. Kendi sınıf çıkarlarını korumak için örgütlü davranıyorlar. Bakanlık da zaten başından beri tercihini işçilerden ve emekçilerden yana değil, patronlardan yana yaptığını gizlemiyor, açıktan gösteriyor. Peki, patronlar kendi çıkarları için böyle örgütlü davranırken bizim cenahta ne durumdayız?

Özel hastane patronları yıllardır hekimlere şirket kurdurup (4/B'li) çalıştırdı. Böylece yıllık izin ve kıdem tazminatı gibi yükümlülüklerden kaçmış oldular. İktidar da bu uygulamanın önünü bilerek açtı. 1 Haziran'dan itibaren özel hastanelerde çalışan hekimlerin 4/A'lı olarak (bordrolu) çalışması zorunlu hâle geldi. Bu değişiklikte Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) ve tabip odalarının yıllardır verdiği mücadelenin payı büyük. Ancak patronlar bu süreci elleri kolları bağlı izlemedi. Hemen hamlelerini yaptılar. Daha düşük ücretli sözleşmeler dayatarak vergi yükünü de hekimlerin sırtına yıktılar. Bugün birçok hekim haziran öncesine göre daha az ücret alıyor.

Şunun altını kalın harflerle çizmemiz gerekiyor: Hekimlerin ücretlerinde yaşadığı bu düşüşün sebebi 4/A'lı çalışma değil. TTB başından beri hekimlerin 4/A'lı çalışmasını ve bu geçişte ücretlerinin düşürülmemesini savundu. Bugün de söylediklerinin arkasında. Peki, patronlar daha düşük ücretli sözleşmeleri hekimlere nasıl dayatabildiler? Onlar örgütlüydü. Biz ise bu sürece örgütsüz yakalandık.

Bugün için İstanbul'daki Balıklı Rum ve Surp Pırgiç gibi vakıf hastanelerini bir yana bırakırsak beş yüzden fazla özel hastane içinde işçilerin toplu sözleşmeyle çalıştığı tek bir özel hastane bile yok Türkiye'de. Özel hastanelerde çalışan hekimlerin tabip odasına üye olması zorunlu. Ancak odaya üye olmakla, patronun karşısına örgütlü olarak çıkabilmek aynı şey değil. Biz bu boşluğu doldurmazsak, patronlar bu boşluğu çok iyi kullanacaktır. Kullanıyorlar da zaten.

Ankara'daki zirvenin bitiminden yalnızca üç gün sonra Bursa Tabip Odası, Özel Nev Esentepe Hastanesi'nin önünde bir basın açıklaması düzenledi. Bu kez söz, aylardır ücretlerini alamayan sağlık emekçilerindeydi. Hekimlerin yaklaşık altı aylık, sağlık işçilerinin ise üç dört aylık ücreti içerideydi. Alacakları farklıydı ama karşılarındaki patron aynıydı.

Çalışma şartlarımız bize patronlar karşısında birlikte örgütlenmeyi dayatıyor. Yaşadığımız bazı sorunlar farklı diye hekimler bir yana, sağlık işçileri bir yana düşmeyelim. Hastanelerde gündemi birlikte belirleyelim. 4/A'ya geçerken kimin önüne nasıl bir sözleşme kondu, tabip odalarımızda bir araya gelip konuşalım. Odalarımızla, örgütlenmeye ve mücadeleye niyetli sendikalarımızla hastanelere gidelim. Hekimin, hemşirenin, temizlik işçisinin sorunlarını beraberce dile getirelim. Bugüne kadar patronlar bizi tek tek muhatap aldı, kendi hazırladıkları sözleşmeleri önümüze koydu. Gelin, cevabımızı birlikte verelim. Birimizin hakkına el uzatan patron, karşısında hepimizi bulsun.

DİSK Araştırma Merkezi ücret kayıpları izleme raporunu yayınladı:

Enflasyon ve vergiler işçilerden 9 ayda 2 trilyon 254 milyar lirayı çaldı!

• Yüksek enflasyon ile adaletsiz vergi ve kesintiler işçi ücretlerini eritmeye devam ediyor!

• Yılın dokuzuncu ayında enflasyonun sadece sigortalı işçi ücretlerine birikimli toplam faturası 1 trilyon 223 milyar lira!

• Gelir ve damga vergilerinin toplam faturası 1 trilyon 31 milyar lira oldu!

• İşçilerin birikimli toplam vergi ve enflasyon nedeniyle kaybı, 2025'in ilk dokuz ayına göre yüzde 47 arttı!

• İşçiler Eylül 2026'nın en az yarısını vergi, kesinti ve enflasyona çalıştı!

• Ortalama işçi ücretinin vergi ve enflasyon nedeniyle kaybı (kesinti hariç) 22.401 lira olarak gerçekleşti!

• Asgari ücret yılın dokuzuncu ayında 6.828 lira kaybetti!

• Eylül 2026'da asgari ücretin 1,5 katı ücretlerin yüzde 40'ı, 2 katı ücretlerin yüzde 47'si, 2,5 katı ücretlerin yüzde 48'i ve 3 katı ücretlerin yüzde 49'u vergi, kesinti ve enflasyon sebebiyle eridi!

Yoksulluk sınırının altında vergiyi sıfırlarsak ne olur?

2026 için 130 bin lira yoksulluk sınırının altında gelir vergisi alınmasaydı ne olurdu?

Halihazırda asgari ücretin gelir vergisinden muaf tutulduğunu da hesaba katarsak eğer 130 bin liralık yoksulluk sınırı altında gelir vergisi alınmadığı, SGK ve işsizlik sigortası primleri kesilmeye devam ettiği durumda dahi işçi ailesinin vergiden ne kadar tasarruf ederdi?

Yıllık gelir vergisi tasarrufu (2026)

Yıllık gelir vergisi tasarrufu (2026)

Aylık net aile geliri	Tek çalışan	İki çalışan
120.000 TL	451.571 TL	274.753 TL
100.000 TL	320.541 TL	184.887 TL
80.000 TL	227.243 TL	95.020 TL
60.000 TL	137.377 TL	11.677 TL

Patronlara muafiyet, istisna, indirim, borç silme kıyağına son verilsin!

Yoksulluk sınırının altında vergilerin sıfırlanmasını istiyoruz. Kimse bize devletin parası yok, ülke batar, bütçe çöker masalları anlatmasın! Çünkü her sene AKP gelir vergisi dilimleriyle işçi ve emekçinin maaşlarına adeta karabasan gibi çökerken şirketlerin ödediği kurumlar vergisine getirdiği istisna ve indirimlerle patronlara fazlasıyla cömert davranıyor.

Devlet bütçesi işçiden, emekçiden, köylüden alıp sermayeye harcıyor!

Patronlar vergi gelirlerinin 10'da 1'ini işçiler emekçiler 3'te 2'sini karşılıyor!

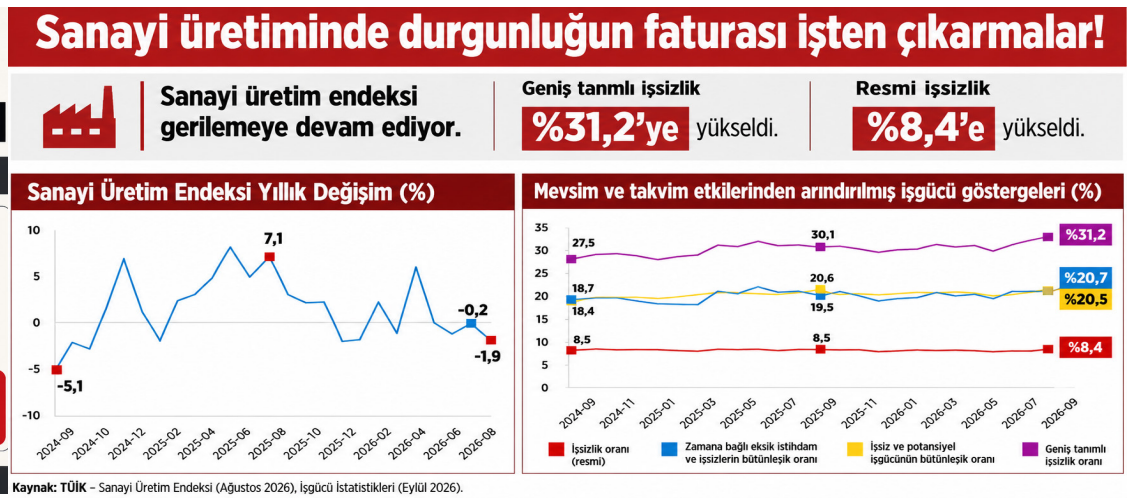
Devlet işçiden alıyor patronlara harcıyor. Bütçede yer alan "gelir vergisi tevkifatı" kalemi ücretli çalışan işçi ve emekçilerin daha aylıkları bankaya yatmadan kesilen vergiyi ifade eder. Toplam gelir vergisi gelirinin yüzde 92'sini bu şekilde işçiler ve emekçiler üstlenmektedir. KDV, ÖTV vb. dolaylı vergiler de vergide adaletsizliğin sembolüdür. Çünkü KDV, ÖTV vb. vergiler Koç, Sabancı, Ülker vb. için de işçi Ahmet, esnaf Zeynep, köylü Mehmet için de aynı orandadır. Gelir vergisi tevkifatı ve dolaylı vergilerle bütçenin yüzde 64'ü yani 3'te 2'si emekçi halkın sırtına yüklenirken; fabrikalara, bankalara, çiftliklere sahip, milyarlık ihaleler alan şirketlerden alınan "kurumlar vergisi" bütçe gelirlerinin sadece 10'da 1'ini oluşturmaktadır.

Fon vurgununun faturası nasıl emekçi halka çıkartılıyor?

Fon vurgunu
iflas, kapanma ve konkordatoları arttırdı

Sanayi üretiminde durgunluğun faturası işten çıkarmalar!

Fon vurgunu 300 bine yakın yatırımcıyı zarara uğrattı. Bu zararın boyutu 350 milyar liraya yaklaşıyor. Fonlara yatırım yapmamış olsa da borsadaki dalgalanmalar sonucunda şirketlerin halka açık hisse senetlerine yatırım yapanlar ise 3 trilyon liraya yakın bir servet kaybetti. Fonda parası olup da zarar edenler arasında ya da servet kaybına uğrayan borsa yatırımcıları arasında işçiler emekçiler hemen hemen hiç yok. Sebebi belli, ay sonunu zor getiren işçinin emekçinin elinde tasarruf edip de fonda değerlendireceği bir para kalmıyor.

Ne var ki bir şekilde bu zararlar yine işçiye emekçiye fatura ediliyor. Mülk sahibi sınıfların faturayı bu krizde hiç payı olmayan işçiye emekçiye ödetmesinin iki yolu var. Birinci yol şu: Devlet, kamu bankaları ve Merkez Bankası aracılığıyla servet sahiplerinin zararını azaltmak için borsa ve döviz piyasasına para enjekte ediyor. Merkez Bankası bu süreçte 5 milyar dolar döviz satışı yaptı ve repo yoluyla piyasaya 300 milyar lira fon sağladı. Ziraat Yatırım üzerinden devlet, fon vurgunun ardından borsadaki kaybı telafi etmek için sadece bir haftada 32 milyar liralık alım yaptı. Ayrıca Varlık Fonu'nda toplanan kamu şirketleri de milyarlarca liralık zararlar kaydettiler. Tüm bunların faturası vergiler yoluyla emekçi halktan çıkartılacak.

Faturayı işçiye emekçiye çıkartmanın diğer yolu ise işten çıkarmalar. Patronlar kârlı dönemlerinde işçilerin zam taleplerine kulak tıkarken, en ufak bir ekonomik dalgalanmada işten çıkartmalara giderek kalan işçileri de işten çıkartma ya da kapanma tehdidiyle çalıştırarak kârlılıklarını korumaya çalışıyor. Birçok kapitalist de böyle durumlarda iflas ve konkordato ilan ederek, işçilerin ücret, mesai, tazminat haklarına çöküyor. Özellikle sanayide son yıllarda yaşanan durgunluk sırasında birçok patronun toplu işçi çıkartmalarla kimi zaman doğrudan kapanmalarla faturayı işçilere çıkarttığını görmüştük. Fon vurgunu bu faturayı kabartıyor.

Gerçek, Aylık Devrimci İşçi Gazetesi, Sayı: 206, Kasım 2026 - (Yerel, süreli yayındır) - Fiyatı: 10 TL, Sahibi ve Sorumlu Yazışleri Müdürü: Şiar Rişvanoğlu Adres: Adliye Arkası 3. Sokak Tüzün İşhanı No: 22/2 Adana, Basıldığı Yer: Akademi Basın Yayın Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No:230 Topkapı İST. Tel: 0212 493 24 68, web: www.gercekgazetesi1.net e-posta: iletisim@gercekgazetesi.net